

FEMINISTA

Marek Šindelka

Osoby a obsazení:

Vladimír Zach

Jakub Svojanovský

Libuše Majerová

Tereza Groszmannová

Karel Flossmann

Ivan Dejmal

Aneta Tesařová

Zuzana Černá

Milada Janů

Eliška Zbranková

Jan Jirman

Viktor Kuzník

Děkan (Pavel Klein)

Petr Bláha

Magdalena Adamová

Hana Tomáš Briešťanská

Oldřich Říčan

Vladimír Krátký

Vladimírův otec (Bohuslav Zach)

Roman Nevěčný

I.

Na chodbě FAMU. Probíhá klauzurní večírek. Majerová s Vladimírem, později se připojí Flossmann.

MAJEROVÁ Jsem stará.

VLADIMÍR To jsme dva.

MAJEROVÁ To teda nejsme.

VLADIMÍR Neumíš si představit, jak starej se cítím.

MAJEROVÁ Jak se cítíš, je tvůj problém.

VLADIMÍR Fajn, vyhrálas, jsi stará.

MAJEROVÁ Na stáří je fajn jedna věc. Všechno ti pozvolna a úplně přirozeně, tak nějak v řádu věcí začíná být u prdele.

VLADIMÍR Říká profesorka filosofie Libuše Majerová. PhD. CSc. RNDr.

MAJEROVÁ Která hnije na Akademii múzických umění. Expert na úvod k úvodu do úvodu dějin filosofie. Radši bych filosofii učila zemědělce než umělce...

VLADIMÍR Vidiš, zemědělci... To je další věc, o který se mi zdá, než usnu. Že jsem sedlák! Poctivej, sedřenej sedlák, co obdělává pole, ráno vstane za tmy, obejde chlévy, zapřáhne, vyjede orat, všechno na statku má promyšlený, dře od rána do večera, pak celej ubitej, upocenej dojde domů a položí ty své těžký ruce na stůl...

MAJEROVÁ To je normální, o tom se mužům zdá. Jenom to neříkej nikde nahlas...

VLADIMÍR Proč ne? Co je špatnýho na sedlákovi?

MAJEROVÁ Nic. Špatný jsou ty ruce na stole - protože mezi ně tomu sedlákovi jeho dobrá pracovitá selka položí talíř s jídlem, a pak rujná čeká někde za pecí, aby jí tam vojel a ona pak povila dvanáctý dítě a splnila tak smysl svého života.

VLADIMÍR Žádnej talíř, žádná selka za pecí! To tam není!

MAJEROVÁ Ale je.

VLADIMÍR Co ti vadí na umělcích?

MAJEROVÁ Dělej umění.

VLADIMÍR To je dost blbý - na umělecký škole.

MAJEROVÁ Umělci jsou ze všeho nejdřív umělci, to je na tom to nejsmutnější. Proto sem na tu školu lezou. Protože je osvítil duch svatej, nebo kdo, a sdělil jim, že jsou to umělci a oni pak celejch těch pět nebo osm nebo kolik let zuřivě hledaj, jak udělat nějaký to umění, když už to jednou jsou umělci. A hlavně, aby proboha zůstali tím, čím jsou, aby někdo nezpochybnil, že to jsou umělci, aby se mohli oblíkat jako umělci, kouřit jako umělci, chodit chlastat jako umělci...

VLADIMÍR A nebylo to tak vždycky?

MAJEROVÁ V tvém případě to tak bylo. Ano.

(chvíli oba mlčí)

MAJEROVÁ Tak se hned nemusíš urážet.

VLADIMÍR Já se neurážím, jenom jsem na mol.

MAJEROVÁ Já jsem taky kdysi chtěla studovat umění, jako každej. Ale nakonec jsem skončila na fildě u čistý logiky, na zdraví. Právě lžu, říká lhář, který vždycky lže. Jestli lhář říká pravdu a skutečně právě lže, tak už to není lhář, který vždycky lže. A jestli lže, že právě lže, tak z toho plyne, že ve skutečnosti říká pravdu a není to lhář, který vždycky lže...

VLADIMÍR Doháje, z toho vystřízlivím... Hlavně to nikde neříkej nahlas.

MAJEROVÁ Proč jako?

VLADIMÍR Protože je to sexistický.

MAJEROVÁ Co?!

VLADIMÍR Vždyť v tom příběhu nemáš ani jednu ženu!

MAJEROVÁ Bys někdy na dámskejch záchodech ve druhým patře?

VLADIMÍR Nebyl, nějak chodim na pánský.

MAJEROVÁ Tam je na zrcadle samolepka takový tý levicový kampaně: “Založit na vysoké škole rodinu? Ne! Máš přece dluhy!”

VLADIMÍR Jo, to znám moc dobře.

MAJEROVÁ No, a někdo to přepsal na: “Založit v mateřské škole rodinu? Ne! Nemáš přece dělohu!”

(přichází Karel Flossmann s lahví vodky)

FLOSSMANN Lepší než většina letošních absolventskejšch prací.

VLADIMÍR Ani mi nemluv.

FLOSSMANN Fakt by mě zajímalo, proč jsou lidi na týhle škole kreativní jenom na hajzlu.

MAJEROVÁ Dejte si na moje zdraví, mládenci.

VLADIMÍR Já už taky musím.

FLOSSMANN Sed'.

VLADIMÍR *(k Majerové)* Všichni Krét'ané jsou Krét'ani, říká Krét'an, který je vždycky Krét'an. Jsem moc zvědavěj, jak si poradíš s tímhle, ty hlavo...

(Majerová jim pošle vzdušný polibek na rozloučenou a odchází)

FLOSSMANN *(podává mu lahev)* Na.

(Vladimír se napije, zašklebí se, chvíli mlčí, jak bojuje s alkoholem)

VLADIMÍR Já.

(Flossmann na něj kouká, ale Vladimír už neřekne nic)

FLOSSMANN To zní jako manifest.

VLADIMÍR Já už nevím, co jsem to chtěl...

FLOSSMANN Poslouchej *(vytáhne zápisník, čte)*: Neděle... koupání... A další koupání. Pondělí večer... koupání. Úterý... koupání. Šesté. Pátek. sedmé koupání... osmé koupání. Sobota. Dopoledne deváté koupání... desáté koupání...

Dopoledne jedenácté koupání... Potom dvanácté koupání... Hraní, potom třinácté koupání...

VLADIMÍR Jseš teda čistotnej.

FLOSSMANN To je Himmlerův denník.

VLADIMÍR Pozoruhodný, vopravdu. Já už musím jít.

(ale nezvedá se, Karel mu podává lahev a Vladimír znovu bolestně pije)

FLOSSMANN Když mám kocovinu, chodím do studovny Akademie věd. Sedím tam a poslouchám mediky, jak listujou všema těma knížkama o nádorech...

VLADIMÍR *(brblá si pro sebe)* Prej selka za pecí!

FLOSSMANN Nesmírně mě to uklidňuje. Buď jenom poslouchám. Nebo si čtu Himmlerův deník. Ticho. Šum nádorů... Mladí medikové. Někdy tam tak prosedím celý hodiny...

VLADIMÍR Všechny selky jsou selky, říká selka...

FLOSSMANN Třeba dneska: jsem celej napjatej, kolik koupání Himmler ještě nahromadí, jenže tam jsou počítače, kousek dál - v tý studovně. A k těm počítačům chodí různý lidi. Je tam zadarmo internet. A seděla tam jedna taková bláznivá bába, hned mi byla sympatická, nakopla pod stolem vlastní batoh a povídá mu - tomu batohu - "ty debile". Pak nadávala monitoru. Pak svejmu brejlím. Hlavně těm brejlím. O ty brejle tam šlo! Nasazovala si je asi půl hodiny na nos. A vždycky jí jako by najednou opustily síly... *(celé to předehrává)* Jak kdyby v tom nose měla magnet vobracenej blbým pólem, chápeš? No a jakmile se jí ty brejle takhle odpružily, musela je položit... A pak si musela vždycky takhle ulízat vlasy... Tím bylo kouzlo zrušeno, a jde na to znovu...

VLADIMÍR Dojde k něčemu strašnému...

FLOSSMANN Taky mi to bylo okamžitě jasný. Svět je plnej znamení. Taky jsem se hned zvedl a šel na oběd... S brejlema se pořád bojovalo. Nevypadalo to vůbec dobře. Navíc opodál seděl takovej zamračený stokilovej chlap a na slevovým portálu kupoval motorovou pilu...

VLADIMÍR Musíme si vážně promluvit, Karle. Ale vopravdu...

FLOSSMANN Když opravdu tak opravdu. O čem?

VLADIMÍR Nezkoušej se z toho vykrotit! Něcos slíbil...

FLOSSMANN Nic jsem nesliboval!

VLADIMÍR Ale naznačils.

FLOSSMANN Nenaznačil. To se pleteš.

VLADIMÍR To jsem si vo tobě vopravdu nemyslel tohleto...

FLOSSMANN Dobře, možná jsem naznačil.

VLADIMÍR Vidíš, naznačil!

FLOSSMANN No pro mě za mě, ale co?!

VLADIMÍR Slíbils... Teda naznačils. Todle... No vidíš, teď's mě úplně zblbnul... Cos naznačil?

FLOSSMANN Já?

VLADIMÍR No kdo jinej?

FLOSSMANN Tys tu něco naznačoval!

VLADIMÍR Já že jsem naznačoval! Tos přehnal, kamaráde...

FLOSSMANN Tak k věci.

VLADIMÍR Je na čase vyloučit všechny studenty týhle školy. Podej mi třídnici.

FLOSSMANN Stačilo by vyloučit studentky.

VLADIMÍR Karle, já se ti musím s něčím svěřit.

FLOSSMANN Svěř se mi, to víš že jo.

VLADIMÍR Já už nemůžu, Karle. Já už nemám kde brát. Ještě jedna pěti hodinová debata vo okupaci nader falokratickým systémem a já si to fakt hodim... Nedovedeš si představit...

FLOSSMANN Dovedu.
VLADIMÍR Dovedeš?
FLOSSMANN Dovedu, já jsem tam byl taky.
VLADIMÍR Kde?
FLOSSMANN Na tý ateliérový debatě.
VLADIMÍR Fakt?

(hledí na sebe)

VLADIMÍR Já chci štípat dříví! Karle, já chci bejt sedlák! Já chci koukat na krávy, na svý polnosti!
FLOSSMANN Moment, klid, poslechni si tohle: Úterý... dvacáté sedmé koupání. Středa... dvacáté osmé koupání a večer dvacáté deváté koupání. Čtvrtek... bez koupání... Pátek... třicáté koupání. Sobota... dopoledne třicáté první koupání, večer hraní, koupání. Neděle... třicáté třetí koupání, oběd, třicáté čtvrté koupání, večer třicáté páté koupání...

(Vladimír zasněně poslouchá)

FLOSSMANN Je to lepší?
VLADIMÍR Je.
FLOSSMANN To je dobře. Mě to taky vždycky uklidní... Na.

(podává mu lahev)

FLOSSMANN Kde jsme to skončili?

(Vladimír se zhluboka napije)

VLADIMÍR Vyloučit všechny studenty všech vysokejch škol.
FLOSSMANN Studentky.
VLADIMÍR Pro začátek...

II.

Na zasedání kolegia děkana, kam byli pozváni i představitelé studentstva.

Děkan, Adamová, Majerová, Vladimír, Flossman, Řičan, Jirman, Milada, Aneta.

DĚKAN (studentům) Připomínám všem zúčastněným: než se věc řádně prošetří, nikdo s tím nepůjde ven, jasné? Děkuji.

ADAMOVIÁ Vítám vás na mimořádném zasedání kolegia děkana, které bylo svoláno v reakci na bojkot přednášek ze strany studentů. Děkan tím vychází vstříc výzvě, aby se podnět studentky Anety Tesařové probral okamžitě a nečekalo se na řádný termín zasedání. Pane děkane...

DĚKAN Děkuji, Magdo. Studentka druhého ročníku Katedry dokumentárního filmu Aneta Tesařová podala oficiální cestou stížnost na chování pedagoga téže katedry Vladimíra Zacha. Tak si to tedy pojďme přebrat. Prosím Anetu, aby co nejpodrobněji uvedla, jak ten hrozný incident proběhl.

(Aneta je nervózní, už chce začít mluvit, ale Děkan jí vstoupí do řeči)

DĚKAN No tak spusťte.

ADAMOVIÁ Vemte to od začátku. Kdy jste dorazila do budovy?

ANETA Asi nějak kolem jedenácté. Zdržela jsem se na jiné akci... Pak jsem potkala spolužáky a šli jsme do školy.

ADAMOVIÁ S kým jste přišla?

ANETA S Janou Milotovou a Kristýnou Novotnou od nás z ročníku a ještě s jedním klukem z Akády... Ale toho jsem neznala.

ADAMOVIÁ Dobře, takže jste přišli do školy... Co bylo pak?

ANETA No, nejdřív jsme byli v prvním patře na baru, pak jsme šli nahoru, tam hrála hudba. Škola byla narvaná. Na schodech už se nedalo stát, tak jsme šli do druhého patra. V učebnách stříhu a režie bylo málo lidí, a už tam nehráli techno, ale spíš ambient, tak jsme si tam šli dát pivo. Mohlo být něco po půlnoci.

ŘIČAN Kolik jste toho vypila?

ANETA Pár malých piv. Nevím. Pili jsme spíš gin, co donesla Jana.

ŘÍČAN A nic jiného? Kouřili jste marihuanu?

ANETA Až později.

MILADA Promiňte, ale proč by Aneta měla na něco takového odpovídat, tohle přece nehraje žádnou roli. Proč se neptáte pana Zacha, jestli nepil nebo nekouřil trávu?

JIRMAN Všichni samozřejmě pili. Byly klauzury. Pokoušíte se Anetu diskreditovat?

ŘÍČAN Mě to jenom zajímalo, to je všechno.

JIRMAN Vy jste nepil?

ADAMOVIÁ Prosím, pojďme se držet faktů.

ŘÍČAN Pil.

DĚKAN Tak se uklidníme. Děkuji, Oldřichu (*směje se*). No, tak pokračujte, kde jste skončila, Aneto, jsme jako na trní.

ADAMOVIÁ Aneto, můžete prosím pokračovat?

ANETA No, byly asi tři v noci. Já nevím. Šla jsem na záchod. Ale bylo tam obsazeno a trvalo to strašně dlouho, klepala jsem, zdálo se mi, že uvnitř někdo zvrací. Vzpomněla jsem si, že je tam ještě záchod vzadu u kanceláří, šla jsem tam. V křeslech u kanceláří KDT tam sedělo několik studentů z kamery, několik pedagogů.

ADAMOVIÁ Šla jste tam sama?

ANETA Ano.

ADAMOVIÁ Kdo z pedagogů tam byl?

ANETA Pan Zach, pan Flossmann, asi pan Říčan...

ŘÍČAN To je nesmysl, ve tři jsem byl dávno doma.

ANETA Je to možný, já nevím. Jenom jsem měla pocit, že jsem vás tam viděla.

ŘÍČAN Ne, určitě ne, já jsem už byl pryč.

ADAMOVIÁ (k *Flossmannovi*) Pan Řičan tam tedy nebyl?

ŘIČAN To jako zpochybňujete, co jsem vám právě říkal? Lžu snad?

FLOSSMANN Já už opravdu nevím. Nebyl.

MAJEROVIÁ Nebyl. Byla jsem tam já. Kdo dorazil později nevím.

ANETA Paní Majerovou jsem tam neviděla.

MAJEROVIÁ To jste ani nemohla, já jsem odešla, když přišel Karel.

ADAMOVIÁ Děkuje me za upřesnění. (k *Anetě*) Ty studenty jste znala?

ANETA Ne. Já jsem si jich moc nevšíkala.

ADAMOVIÁ Dobře, co bylo dál?

ANETA Došla jsem na záchod, odskočila jsem si. Chvíli jsem tam jen tak stála u zrcadla.

ŘIČAN Proč?

DĚKAN Dobře a dál?

ANETA Pak jsem slyšela na chodbě pana Zacha. Mluvil dost nahlas, vůbec jsem to nejdřív neposlouchala, ale pak mi nějak došlo, co říká. Byla jsem z toho v šoku a šla jsem ven.

ADAMOVIÁ A co přesně jste teda slyšela?

(Aneta si vydává telefon s poznámkami, čte)

ANETA Pan Zach říkal, že by se měla na škole zřídit katedra menstruačního umění a katedra ovulace. Protože to je to jediné, o čem jsou studentky schopné uvažovat. Že jsou to menstruační fašistky, čím jsou jalovější, tím jsou agresivnější. Že menstrující studentky by měly mít zákaz vstupu do ateliérů, protože v periodě mají silnou tendenci rozvíjet menstruační filosofii. Že už má plné zuby debat o platové nerovnosti a o matkách samoživitelkách, když je má vést s dětmi, které žijou z kapesného rodičů a ještě nemají vyvinutou dělohu...

(Milada a Jirman začnou naráz mluvit.)

DĚKAN Zase se uklidníme, slyšeli jsme to také...

JIRMAN To je snad na vyhazov? To vám nestačí?

DĚKAN Ne, nestačí. Je to zatím pouze obvinění. A jestli se nebudete chovat slušně, půjdeme všichni domů.

FLOSSMANN Naprosto nesouhlasím, aby...

ADAMOVÁ Prosím všechny o klid, aby mohl být dokončen zápis! Aneto, vy prosím, pokračujte...

ANETA To je všechno.

ADAMOVÁ Dobře. A co se dělo potom?

ANETA Byla jsem v šoku. Nevěděla jsem, co dělat, bylo mi z toho zle. Šla jsem ven. V křeslech seděl už jen pan Zach s panem Flossmannem. Jenom kousek dál u baru bylo pár studentů. Měla jsem hroznej vztek, tak jsem řekla panu Zachovi, jestli by mi mohl zopakovat, co právě říkal. On mi jen naznačil, ať jdu pryč. Byl opilý, to jsem hned viděla. Nešla jsem nikam. Znovu jsem mu řekla, jestli by mi mohl zopakovat, co před chvílí říkal, že bych si to chtěla nahrát na mobil. Řekl mi, ať ze sebe nedělám krávu. Tak jsem mu řekla, že to bych si chtěla nahrát taky. A pan Zach vstal a odešel pryč.

DĚKAN Prosím, aby se k tomu teď vyjádřil Vladimír Zach. Vladimíre...

VLADIMÍR Já se omlouvám. Je mi fakt líto, jestli jsem se Anety dotkl. Já si vůbec nevzpomínám, že bych to říkal takhle... Teda chci říct, když se to řekne takhle, vyzní to prostě... Najednou to vyzní jinak.

(Jirman a Milada se smějí)

MILADA To by mě zajímalo, jak jinak může něco takového vyznít.

ADAMOVÁ Klid, prosím!

VLADIMÍR Omlouvám se všem, je to naprosto vytržené z kontextu.

MILADA Tak to uveďte do kontextu. V jakém kontextu tohle může znít jinak, než jako totální svinstvo?

FLOSSMANN V první řadě šlo o soukromý rozhovor, který nebyl určen nikomu jinému.

MILADA Šlo o rozhovor mezi dvěma pedagogy na půdě školy.

FLOSSMANN Během neformální akce, mimo vyučovací nebo konzultační hodiny. Nikdo nemůže za to, že nás při tom někdo odposlouchával.

ANETA Já jsem nikoho neodposlouchávala!

MILADA Pokud byl váš rozhovor „soukromý“, jak je možné, že byl slyšet až za dveře dámského záchodu? Když šlo, jak říkáte, o soukromé věci, proč jste je takhle vykřikoval do světa?

FLOSSMANN Vždyť šla na pánský záchod. Ten je podstatně blíže.

DĚKAN Byl to pánský záchod. Je to v zápisu.

ANETA No... Ano.

MILADA To nehraje roli.

FLOSSMANN Nemohli jsme vědět, že někdo na záchodě je.

MILADA Jak to, že ne? Musela projít přímo kolem vás.

FLOSSMANN Přece si nepovedu statistiku kdo vchází a odchází z dámského záchoda.

JIRMAN Před chvílí jste říkal z pánského.

VLADIMÍR Podívejte, tohle není podstatné. Šlo o vtip, hloupý vtip. Byl jsem opilý, řeším v poslední době komplikované soukromé věci. Prostě jsem byl unavený a přehnal to. Já si popravdě vůbec nepamatuju, že bych něco takového říkal... Takhle. Nebylo v tom nic osobního –

MILADA – Samozřejmě to osobní bylo!

ADAMOVIČ V jakém smyslu?

MILADA Na závěrečném ateliéru se probíral Anetin film...

ADAMOVIČ Jak to souvisí?

MILADA No, a ten se celý týká téhle problematiky...

ADAMOVÁ Jaké problematiky?

MILADA Problematiky ženského těla.

ADAMOVÁ Konkrétně čeho?

MILADA Konkrétně ňader.

ŘÍČAN Já bych to nerad nějak komplikoval, za sebe musím říct, že stojím výhradně na straně studentů a úplně s nimi souhlasím, jenom - nebyl tady problém s menstruací? A teď se tu mluví o ňadrech... To jenom na okraj...

(několik lidí si odkašle, pohlédnou na Říčana)

JIRMAN Ten den se kromě filmu Anety Tesařové na dílně rozebíral také film Kristýny Novotné, který se té problematiky dotýkal přímo.

ADAMOVÁ Jaké problematiky?

MILADA Menstruace.

JIRMAN Ten film je o antikoncepci a jejím vlivu na cévy, o cíleném zdržování menstruace u sportovkyň, prostě jak celý ten farmaceutický systém funguje...

MILADA Vedla se tam o něm dost rozsáhlá debata... *(k Zachovi s Flossmannem)* Vy si ji nepamatujete? A to tady chcete tvrdit, že v tom nebylo nic osobního?

VLADIMÍR Proboha nebylo!

FLOSSMANN Nesmysly...

VLADIMÍR Znovu se Anetě i ostatním omlouvám. Prostě jsem byl unavený.

MILADA A to vás nějak opravňuje urážet ženy?

VLADIMÍR Já jsem to v životě nemyslel takhle. Podívejte, já mám dceru. Tak přece uvažuji o ženských právech. Já jsem tím opravdu nic nemyslel, prostě jsem asi plácal, co mě napadlo. To se občas stává.

MILADA Mezi muži? Jako jen tak upustit páru a ponížit nějaké ženské?

JIRMAN Vám by se líbilo, kdyby takhle někdo mluvil o vaší dceři?

- ADAMOVÁ Karle, mohl bys říct, v jakém duchu ten rozhovor probíhal?
- FLOSSMANN Byl to naprosto neformální, soukromý rozhovor.
- MILADA Soukromé je politické.
- ADAMOVÁ Co přesně bylo tématem toho rozhovoru?
- FLOSSMANN Nic konkrétního. Já jsem přišel až později, lidé přicházeli, odcházeli. Přece všichni víme, jak to na těchhle akcích probíhá - mluvilo se o nominacích na ceny filmové akademie, já nevím, o změnách na AVU, taky o tom, že kdosi jede natáčet někam do Kyrgyzstánu nebo kam. Bavili jsme se o provozu knihovny akademie věd, o Himmlerovi a baklažánech. Já nevím, co ode mě chcete slyšet. Ne, nebylo to žádné macho spiknutí.
- MILADA Nevím, proč to takhle zlehčujete. Je spíš zajímavé, jak jste se od nominací filmové akademie dostali k menstruaci.
- FLOSSMANN Tak zaprvé, já nemám žádný zájem na tom něco zlehčovat. Jen abysme to zároveň taky příliš nezveličovali. A jestli vás to zajímá, mluvilo se tam i o ateliérové debatě nad projektem studentky Novotné o antikoncepci a jejím vlivu na organismus, která podle většiny zúčastněných, nejen Vladimíra Zacha, ale i přítomných studentů, byla únavná a ze strany studentky Novotné zbytečně vyhrocená a agresivní.
- JIRMAN Kristýna Novotná tedy podle vás nemá právo na agresivní debatu, zatímco vy můžete o menstruaci studentek vykřikovat do světa, co se vám zlíbí?
- FLOSSMANN Důležité je říct, že už dávno se v tom rozhovoru nastavil jistý ironický, možná až nevázaný tón, se kterým se přistupovalo bez výjimky ke všem tématům. Všichni byli opilí a nikdo už se příliš nehlídal. Stejně ironizujícím, a ještě daleko nevybíravějším způsobem se mluvilo o premiérovi ČR, o rektorovi AVU, o skautech, o Jaroslavu Foglarovi - nemá asi smysl, abych to tady citoval – a prostě se pak naskytlo téma ženského umění a Vladimír si z něj udělal zcela v duchu celého toho, asi více než uvolněného, rozhovoru srandu. Jistě, byl opilý o něco víc než ostatní, myslím, že v ten moment už přestřelil, ale není důvod, ho tady za to upálit na hranici.
- MILADA Vy souhlasíte s tím, co říkal?

FLOSSMANN Ale to víte, že ne. Ani Vladimír sám žádné takové názory nemá.

VLADIMÍR Samozřejmě, že ne, Kristepane!

JIRMAN Vy jste tady zmínil ženské umění, to už je samo o sobě docela diskriminující pojem.

FLOSSMANN Uznávám, to jsem řekl zjednodušujícím způsobem.

MILADA Vidíte, a to jste teď vy i pan Zach střízliví.

MAJEROVÁ Podívejte, asi dvě hodiny předtím jsem slyšela ve frontě na pivo soukromý rozhovor znevažující holokaust. Nějací dva studenti se bavili o tom, že musí stihnout poslední tramvaj do Dachau, o tom, jak jim ta fronta připomíná krásné chvíle na dovolené v Dachau, o tom jak bába luští křížovku a tam je krásné místo na pět: Dachau. Tady Karel má židovské předky, a kdybychom chtěli, asi z toho můžeme udělat skandál, jaký si neumíte představit, ale nic takového nemá smysl. Proč? Protože to byla ironie! A ti studenti tím přece nikomu neublížili, neříkali to na sešlosti přeživších obětí holokaustu. Nic takového by je nikdy nenapadlo. Odehrálo se to hodinu před půlnocí ve frontě na pivo na večírku umělecké školy. Musíte počítat s tím, že se tady občas vyskytnou kreativní lidé se smyslem pro humor.

MILADA Byli ti studenti ve frontě muži?

MAJEROVÁ Vy mě neposloucháte.

MILADA Ale ano, právě že ano. Říkáte, že vy byste mohli vyvolat skandál, jaký si neumíme představit - takže vy byste mohli, ale my nemůžeme. Ale vy si uvědomujete, že vlastně zneužíváte svojí pozice. Pak urazíte Anetu tím, že ji přesunete do pozice nějakého šmíráka za dveřma. Ona přece nemůže za to, že slyšela nechutné věci, které tam vykřikoval do světa pan Zach. Pro vás je to jasné jako facka, vy ničemu takovému čelit nemusíte.

FLOSSMANN Myslíte si, že jsem nikdy neslyšel, jak si opilí nebo i střízliví studenti vyprávějí vtipy o homosexuálech? Kolikrát! A dotklo se mě to? Dělán z toho skandál?

ADAMOVÁ Pojd'me se držet faktů, prosím. Měli bychom zvážít, jak celou situaci řešit.

MILADA *(dlouze se nadechuje)* My, studenti, považujeme za nepřijatelné, aby lidé s takovými názory jako pan Zach učili na téhle škole. *(Ticho)*

VLADIMÍR To ale nejsou mé názory! Tohle naprosto odmítám. A znovu opakuju, že to je vytržené z kontextu. V žádném případě nejde o mé názory! Právě naopak! Já přece, proboha, nic proti ženám nemám! Vždyť já jsem byl na mateřské! Proč se nezeptáte mých studentů, jak probíhá spolupráce v ateliérech? Nikdy žádný problém nebyl. Vždyť jsme přátelé... To co jsem řekl... Je nehorázné, máte pravdu – omlouvám se, že jsem plácl něco takového a mrzí mě, jestli se to studentky Tesařové dotklo. Opil jsem se a přiznávám, že jsem vůbec nevěděl, co povídám. Chtěl bych jenom znovu říct, že jsem teď v dost těžké životní situaci...

JIRMAN V jaké situaci?

VLADIMÍR *(odkašle si)* Umírá mi otec...

ŘÍČAN Kristepane. Co mu je?

VLADIMÍR Rakovina.

ŘÍČAN Do prdele! *(k děkanovi a Adamové:)* Promiňte mi ten výraz...Prostata?

VLADIMÍR *(čím dál rozpačítěji)* Střeva, pokud vím. Ehm...

ŘÍČAN Ježíši. To je v hajzlu tohleto, Vlád'o, můžu nějak pomoci?

VLADIMÍR *(znovu si odkašle)* Ne děkuju, já... Ne. Tohle nepůjde do zápisu, že ne?

DĚKAN Samozřejmě!

ŘÍČAN To radši vopravdu tu prostatu...

(několik lidí nervózně poposedne, odkašle si)

MILADA To je mi líto, ale ... tohle s tím vůbec nesouvisí.

ŘÍČAN Jak nesouvisí?! Co si to dovolujete?!

MILADA A jak souvisí to, že má pan Zach nemocného otce s tím, že tady povídá něco o menstruaci studentek a přístupu do ateliérů?

ŘÍČAN No, tak v první řadě... Todle přece, samozřejmě, já jsem chtěl jenom upozornit, na to, že – Souhlasím naprosto s vámi! Nechápu, proč se tady o tom vůbec bavíme.

(několik lidí se po sobě zmateně podívá)

ŘÍČAN Já bych měl teda každopádně ještě jeden podnět. Jestli už jsme s tímhle skončili. Týká se to automatu na kafe ve druhém patře...

JIRMAN Ještě jsme s tím nekončili.

ŘÍČAN Ne? Aha, tak to nic.

(Vladimír se rychle chopí slova – za což mu jsou ostatní krátce téměř vděční)

VLADIMÍR Jenom bych rád ještě upozornil, že jsem to byl já, kdo se na obhajobách za film Anety Tesařové postavil! Většina byla proti, můžete to někdo potvrdit?

FLOSSMANN To je pravda.

VLADIMÍR A jak už tu padlo, tématem toho filmu je ženské tělo. Proč bych jej hájil, kdybych byl misogyn? Ten film měl svoje nedostatky, na které pedagogové upozorňovali, ale byl jsem to já, kdo Anetu hájil.

ADAMOVI (k Anetě) Můžete to potvrdit?

ANETA No... Ano.

MILADA To s tím přece ale vůbec nesouvisí!

DĚKAN To teda souvisí.

JIRMAN To je jako... Kdyby někdo spáchal vraždu, bude omilostněný, protože předtím hezky mluvil o tom, koho zabil?

DĚKAN Já bych brzdil, tady nikdo nikoho nezabil.

ADAMOVI Souhlasím, pojďme se držet faktů.

MILADA Já bych jen dodala, že pan Zach ten film nehájil. Já si myslím, že ho spíš moc nepochopil a Anetě pak podsouval něco, s čím sama úplně nesouhlasila...

FLOSSMANN Prosim vás, pokud s něčím studentka Tesařová “tak úplně nesouhlasila”, nemohla by to říct sama? To musíte pořád mluvit za ní?

MILADA Bráním Anetu, protože se to týká nás všech...

FLOSSMANN Bráníte? Nebýt tady pana Zacha, tak Aneta už na škole nestuduje...

MILADA A to jako proč?

DĚKAN Protože by neprošla u závěrečné zkoušky. Její film nestál za nic. Celý semestr na školu kašle, za poslední týden sflikuje nějakou slátaninu a pak je překvapená, že narazí. Já i kolegové jsme byli připraveni ji vyhodit. Nebylo co řešit. Vladimír se jí zastal, podle mě prostě proto, že s ní soucítil, obhájil její film před ostatními, i když mu podle mého osobního názoru sám příliš nevěřil...

VLADIMÍR Tohle není podstatné... Nemůžeme to prostě vyřešit... Aneto, to co jsem řekl... Moc se omlouvám. Byla byste schopna mi to odpustit?

(pauza)

DĚKAN Aneto, prosím vás... *(směje se)*

ANETA *(zmateně)* Jestli to myslíte upřímně, tak dobře, asi mi to takhle stačí.

DĚKAN Výborně, jsem rád, že jsme našli řešení.

MILADA Naprosto odmítám, že by tohle mohlo být řešení!

JIRMAN Tady nejde o jeden incident, ale o princip. Není to konflikt jedné studentky a jednoho pedagoga, je to symptom toho, jak tahle škola funguje...

DĚKAN Pane kolego, slyšel jste to, ne? Pan Zach a slečna Tesařová se dohodli a vyřešili to smírem.

JIRMAN Ale tohle může být do budoucna precedens. Pan Zach přeci musí nést důsledky toho, co provedl...

DĚKAN Provedl? Nevidím jediný důvod k tomu, abysme tady z jednoho hloupého vtipu dělali čarodějnický proces... Přátelé, buďme rádi, že máme rozumné řešení.

MILADA Pokud není Zach schopen odstoupit sám, měl by být odvolán.

DĚKAN Dobře. Magdo, zapište: hlasování o zahájení disciplinárního řízení v případě Vladimíra Zacha.

ADAMOVIČKA Kdo je pro?

(Milada, Jirman)

DĚKAN Přátelé, v kolegiu děkana bohužel děti nezasedají...

ADAMOVIČKA Kdo je proti?

(všichni ostatní)

ADAMOVIČKA Zdržel se někdo hlasování?

ŘÍČAN Pardon! Já jsem pro!

ADAMOVIČKA Pro disciplinární řízení?

ŘÍČAN Ne, pro to druhé.

ADAMOVIČKA Takže proti.

ŘÍČAN Asi jo.

MILADA To je fraška.

DĚKAN Děkuji všem zúčastněným.

JIRMAN Nemyslete si, že to tímhle skončilo.

III.

Vladimír s Adamovou na chodbě

- VLADIMÍR Magdo... Díky.
- ADAMOVIÁ Chováš se jako kretén. To ses musel takhle ožrat na školní akci?
- VLADIMÍR Od toho se ty akce pořádají, ne?
- ADAMOVIÁ Ne.
- VLADIMÍR Umírá mi otec.
- ADAMOVIÁ Kterýho nenávidíš a neviděl ses s ním asi tak dvacet let...
- VLADIMÍR Magdo, nechme toho. Já chci jenom říct... Vážím si toho, že se k sobě umíme chovat takhle čestně. Že jsme pořád přátelé.
- ADAMOVIÁ My nejsme přátelé, Vladimíre. A nechápu, proč musíš tahat naši dceru do zasedání kolegia...
- VLADIMÍR Jenom jsem řekl, že mám dceru, no a co? Máme... dceru.
- ADAMOVIÁ To přece všichni vědí, že máme dceru.
- VLADIMÍR Kristepane, Magdo. No a co? Tak jsem se zmínil, že...
- ADAMOVIÁ Tobě to nepřijde trapný? Víš, do jaký situace mě tím stavíš?
- VLADIMÍR Aha, tak hlavně aby neutrpěla tvoje kariéra... Víš, jak by ti prospělo, kdybys přestala donekonečna myslet na to, co si o tobě myslejí druhý?
- ADAMOVIÁ To říkáš ty mně?! Ty, kterej nemáš problém používat jako alibi dítě, který jsi opustil?
- VLADIMÍR Podívej, Magdo, já jsem myslel, že jsme si už všechno vyjasnili... Že je to mezi náma čistý.
- ADAMOVIÁ Mezi náma je to všechno, jenom ne čistý.

VLADIMÍR Dobře, tak jsem se zamiloval, ale fakt je ten, že nám to prostě už nefungovalo... Už dlouho to nefungovalo. Dávno před tím, než jsem potkal Sylvii. To byl spíš důsledek, ne příčina, ale to ty slyšet nechceš...

ADAMOVIÁ Důsledek, s kterým jsi spal rok a půl před tím, nežs od nás odešel. A kdyby to neprasklo, tak...

VLADIMÍR Ty mě neposloucháš.

ADAMOVIÁ Ale poslouchám. Až moc dobře...

VLADIMÍR Omlouvám se, dobře?

ADAMOVIÁ Já fakt žeru, jak ty se vždycky dovedeš za všechno tak krásně omluvit. Ty se totiž nemáš problém přiznat, přiznáš se dokonce s velkou chutí, protože pak se nějakou chvíli můžeš sám v sobě babrat, sypeš si popel na hlavu, tebe to úplně rajcuje, bejt vinnej, vid'?' A pak se omlouváš! Jak malej chlapeček, kterýho pak maminka pohladí, jak je pěkně vychovanej. A tím je to vlastně vyřešený, tím seš úplně očištěnej a člověk si najednou připadá, že ti křivdí, že by tě přece měl pochválit, jak hezky ses přiznal a omluvil...

VLADIMÍR No tak sorry, že jsem se omlouval. Kristepane...

ADAMOVIÁ Víš co, já už musím jít...

VLADIMÍR Magdo... Počkej, prosimtě.

ADAMOVIÁ Co ještě?

VLADIMÍR Jsem kretén, máš pravdu. Ale aspoň ty musíš přece vědět, že takový nejsem! Mě to je celý trapný, fakt se za to stydím...

ADAMOVIÁ To jsi měl říct tý holce... Anetě. Tohle všichni chtěli slyšet. Ne nějaký pitomosti o Dachau a žes byl na rodičovský...

VLADIMÍR A já jsem byl na rodičovský! Abys ty mohla dělat kariéru...

ADAMOVIÁ Na rodičovský jsi byl přesně tři a půl měsíce než sis to rozmyslel. Přesně v momentě, kdy tě přestalo bavit dělat si selfička u kočáru a kdy tě přestali zvat do levicovejch debat o správných otcích...

VLADIMÍR Ty umíš bejt fakt zlá...

(Adamová jen zavrtí hlavou a odchází)

VLADIMÍR Magdo, prosimtě počkej! Nechme toho. Ty si o mně přece nemyslíš, že jsem... Tohle...

ADAMOVÁ Šovinistický čuně?

VLADIMÍR Třeba...

ADAMOVÁ Ne, nemyslím. Ještě něco?

VLADIMÍR Díky... Magdo. Já si toho vážím... Fakt.

(Adamová odchází)

IV.

Na záchodcích. Aneta sedí pod umyvadlem a bere si od Milady cigaretu. Jan je opřený naproti, Milada mu sedí v klíně.

MILADA Zeptejte se studentů, jak probíhá spolupráce. Vždyť jsme přátelé! Umírá mi otec

JIRMAN Idiot.

(nikdo nereaguje)

JIRMAN Naprostej idiot!

MILADA Uklidni se. Nejde přece jen o něj, Honzo. Celý to zasedání – jak s náma jednali, to bylo neuvěřitelný.

JIRMAN Ty nehorázný řeči, že se za tebe jako jedinej na obhajobách postavil... Pak se máme divit, že si nikdo jinej nikdy nestěžoval. *(Anetě)* Ale neměla ses nechat tak snadno zastrašit.

MILADA To jenom dokazuje, že jsou schopní se navzájem potopit. Všichni. Nejde jim o nic jinýho, než si udržet místo! A když někdo půjde ke dnu, tak co.

JIRMAN Politikařej, využívaj druhý. A jsou výřečný. Beztak Zach tvůj film na obhajobách chválil, jenom proto, že tím něco sledoval... nejspíš si jenom žehlil reputaci, nebo si dělal nějakou pojistku...

ANETA Takže můj film si nezaslouží, aby ho někdo hájil?

JIRMAN Ježiš, Anet, takhle jsem to samozřejmě nemyslel! *(hledá zastání u Milady, ta mlčí)* Tvůj film je vynikající, aktuální. Problém je, že komise, která ho soudí je naprosto toxická - kdo z těch volů by ho mohl pochopit? Vždyť je to film o problematice ženských nader! Jak může Zach vůbec tušit, jaké to je, žít s částí těla, která je od samého začátku erotizovaná, hodnocená, biopoliticky uzurpovaná systémem?

ANETA Jak to můžeš vědět ty?

JIRMAN Já? Jak já? Co já?

ANETA Jak můžeš vědět, jaký to je mít prsa?

JIRMAN Vědět to nemůžu, ale díky tvému filmu to můžu nahlédnout, zkusit to pochopit! (*konečně zase najde rovnováhu*) Důležité je nenechat se od nich zmanipulovat. Musíme využít páku, co teď máme – já navrhuju napsat na rektorát. Oficiální stížnost! Upozornit na laxnost, s jakou to děkan řeší. Možná to dokonce kryje! (*dostává se do ráže*) Rektor si nemůže dovolit něco takového přehlížet! –

ANETA Hele pojd'te se na to vykašlat. Zach je kokot, ale omluvil se a já nemám zapotřebí se s nima setkat ještě třikrát... stejně se tím nic nezmění.

MILADA Honzo, nemyslím, že bychom to měli rozšiřovat dál. Adamová a Majerová nebyly jednoznačně na Zachovo straně, pojd'me to nejdřív řešit s nima. Když napíšem na rektorát, všichni se hned postaví do jedny lajny, aby netrhali partu. Ale kdyby nám s tím pomohla třeba Adamová, kdyby se za nás postavil i někdo z pedagogů...

JIRMAN Hej, to není dobrý nápad, cokoliv budeme chtít řešit s nima, jim akorát poskytne municí do dalšího kola. Zkusili jsme to jednou, nevyšlo. Píšeme rektorovi. Pokud to nevyjde u rektora, jdeme s tím do médií.

ANETA Cože? Jebe ti? To ani náhodou! Právě jsem si užila jedno grilování po klauzurách, další dneska a o žádný další nestojím. Ještě na veřejnosti. O nic nejde, chápeš? (*během promluvy vstává a balí si věci*)

JIRMAN Za měsíc takhle bude urážet někoho jiného.

ANETA To je mi jedno. (*chce odejít*)

MILADA Aneto, počkej. Honzo, byl bys tak hodnej a nechal nás teď chvilku o samotě?

JIRMAN (*zarazí se*) Jako mám... Mám jít pryč?

MILADA Já bych si chtěla s Anetou promluvit. A navíc to jsou dámský záchodky.

(*Milada na něj hledí*)

JIRMAN (*svěsí hlavu, vstává*) Tak já jdu. Uvidíme se večer?

MILADA Já se ozvu, jo?

JIRMAN Ale... Říkalas přece...

MILADA Já se ozvu.

JIRMAN Tak já jdu.

MILADA Ahoj.

(Jirman nejistě zvedne ruku na pozdrav a odchází, Milada si dlouze povzdechne, Aneta sedí se svěřenou hlavou)

ANETA Nemáš cigáro?

(Milada si prošacuje kapsy, podává jí balíček tabáku a papírky, Aneta si začne balit cigaretu, ale vůbec jí to nejde)

ANETA Já už to nechci řešit.

MILADA Co?

ANETA Zacha, jeho kecy. Tohle všechno...

MILADA Přece ho nenecháš, aby mu to jen tak prošlo...

ANETA Já fakt nevím. Umírá mu otec...

MILADA To s tím nemá nic společného. Tady jde o to, že jsme ve dvacátém prvním století a nikdo, NIKDO, mi nebude říkat podobný věci. Okolnosti jsou podružný...

ANETA Tobě ale nikdo nic neřek. *(Aneta zápasí s cigaretovým papírkem)*

MILADA Ale jo, řek. On to říkal všem! Nám všem, chápeš? A já tohle prostě odmítám. Mě už to nebaví. Já už podobnejm lidem odmítám jakkoliv ustupovat...

ANETA Dobře, tak si o tom s nima ještě promluvíme...

MILADA Jenže my mluvíme. Mluvíme o tom asi tak dvě stě let. Mluvíme o tom od chvíle, co jsme vůbec mohly otevřít pusu bez toho, aby nám někdo nedal pěstí. Fuck off! Vědělas, že jsem chtěla nejdřív studovat medicínu?

ANETA *(vzhlédne k ní a cigareta se jí úplně rozsype)* Fakt?

MILADA Jo. Chtěla jsem na chirurgii. Jenže, chirurgie je království naprostejch primitivů: “Nechci vás přímo odrazovat, ale operace můžou trvat deset i patnáct hodin, na něco takového žena není stavěná,” “chirurg se potřebuje rázně a rychle rozhodovat, a to je něco, co nepatří ke standardní ženské výbavě...” Zabouchla jsem za těma pitomcema dveře a šla jsem studovat umění. Myslela jsem, že aspoň tady snad existuje nějaký svobodnej prostor... Jenže je to ještě horší... Nemůžeš jim to nechat projít. V žádnym případě. My už jsme s Honzou kontaktovali jednu novinářku, která by se s tebou ráda potkala. Já bych ti byla vděčná, kdybys o tom, co se ti stalo, promluvila... Počkej – nemusí to být zítra, nech si čas.

ANETA Já se v tom jejich bahně nechci babrat. Ten rozhovor můžeš rovnou zrušit.
(vrací Miladě tabák)

MILADA Anet, nech si to projít hlavou, dobře?

V.

V nemocnici u Vladimírova otce. Vladimír mu pomáhá z toalety.

- VLADIMÍR Věděls, že se Himmler hodně koupal?
- OTEC Tak to jsme dva.
- VLADIMÍR Čet jsem s tebou rozhovor v novinách.
- OTEC *(uchechtne se)* Žárlíš?
- VLADIMÍR Říkals tam, že plně podporuješ Monsignora Piťhu v jeho názorech na Istanbulskou úmluvu.
- OTEC Můžeš mi vysvětlit, z jakýho důvodu se o všech těchhle věcech bavíme?
- VLADIMÍR Abysme se líp poznali...
- OTEC Trochu pozdě, nemyslíš?
- VLADIMÍR Nikdy není pozdě.
- OTEC Je pozdě! S nádorem v prdeli... S metastázema v kostech, víš, co mi soucitně říkal doktor? Že mám nádor i na koulích... *(dusivě se směje)* Těší mě, že se poznáváme. Vopravdu moc.
- VLADIMÍR Pro tebe samozřejmě pozdě je. Pro mě ne. Mluvím s tebou, protože už to brzo nepůjde, protože jsi mi nic nedal, a myslím, že mám právo si od tebe něco vzít. Aspoň něco. Aspoň nějak si tě chci pamatovat...
- OTEC Tys byl vždycky zistnej. I na smrtelný posteli se člověka snažíš o něco vobrat...
- VLADIMÍR O nic tě neobírám, tati. Chci s tebou prostě mluvit, to je všechno...
- OTEC A co když já nechci?
- VLADIMÍR Rád mluvíš před lidma, neříkej že ne. Rád jsi důležitěj. Vždyť jsi starosta! Starosta dvanácti lidí. Ale starosta. A vlastníš slepičárnu. A teď jsi dokonce možná politik. Kdyžs vlez do tý fašistický strany...

OTEC Nejsm nic. A ta strana je křesťanská. Důležité je tohle: narodil jsem se doma, narodil jsem se ještě doma, chápeš to vůbec? Můj táta, to byl chlap! Zedník, kamaráde. Víš vůbec co to je? Když byl starej, ruce se mu třásly tak, že si půl polívky vylil na kalhoty - ale nikdo nesměl ani ceknout. Dodneška si pamatuju to ticho, pleskání nudlí vo sváteční kalhoty. A všichni hleděj do talířů a třesou se hrůzou. To byl silnej člověk, kamaráde. To byl chlap! A můj děda byl...

VLADIMÍR Sedlák.

OTEC Jsem ti k smíchu?

VLADIMÍR Sedlák! Byl to sedlák, no. Já to vim.

OTEC Přijdeš si sem, otravuješ umírajícího člověka, hraješ si tady na morální soud...

VLADIMÍR Jenom se snažím přivést tě na jiný myšlenky.

OTEC Jako abych nemyslel na co?

VLADIMÍR No... Na tohle všechno.

OTEC To fakt žeru, jak ty seš neupřímnej. Tys byl vždycky neupřímnej.

VLADIMÍR Abys nemyslel na smrt.

OTEC Jseš necitlivý hovado.

VLADIMÍR Mně by jenom fakt zajímalo, jestli opravdu souhlasíš s Monsignorem Pitřhou, když říká, že Istanbulská úmluva způsobí, že *(vytáhne noviny, cituje)* "rodiny budou roztrženy a rozehnány. Bude k tomu stačit, že dětem řeknete, že muž a žena nejsou totéž. Vezmou vám děti a zatají vám, kam je zašantročili, kam je prodali, kde je vězní. Postačí k tomu křivé obvinění. Za každý nesouhlas budete deportováni do nápravně-výchovných pracovních táborů vyhlazovacího charakteru. Homosexuálové budou prohlášeni za nadřazenou vládnoucí třídu."

OTEC Amen.

VLADIMÍR Tobě to připadá k smíchu?

Otec Vůbec ne. Nevím, co po mně chceš. Když ti někdo řekne, že s něčím bezesbytku souhlasí, nejde to chápat třeba tak, že s tím prostě bezesbytku souhlasí?

Vladimír Ty si opravdu myslíš, že s Istanbulskou úmluvou tradiční rodina zanikne?

Otec Tvůj problém je, že nerozumíš jedné základní věci - hodnotám. Z principu odmítáš, že by někdo mohl mít nějaké nezpochybnitelné hodnoty.

Vladimír A jaké to jsou, ty hodnoty? Křesťanství? V nejateističtější zemi na téhle planetě?

Otec Ty mě neposloucháš. Ale jo, třeba křesťanství, a třeba tradiční rodina.

Vladimír Třeba?

Otec Ono totiž vůbec není důležité, jaké hodnoty si nastavíš, důležité je, že je ctíš. Že jsi schopný se jimi řídit za každých okolností. Tomu ale ty nemůžeš rozumět, tobě takové věci naprosto chybí.

Vladimír Proč teda potom nerespektuješ Islám?

Otec Já jsem nikdy neřekl, že ho nerespektuju.

Vladimír Tak to nemyslíš vážně.

Otec Ale jo, já ho naprosto respektuju, v jistém ohledu k němu mám i úctu. Jenom ho tady nechci.

Vladimír Takhle chápeš respekt?

Otec Přesně tak. Já se ti přiznám, že Islám – a dokonce islamisty – respektuju více než například tebe. Protože ti lidé za něčím skutečně stojí. S takovejma lidma by se dala vést válka, například. To už něco znamená. Ty stojíš na blátě. S tebou se nedá dělat nic.

Vladimír Takže zase skončíme u urážek...

Otec Tak třeba to křesťanství. Copak má Monsignore Pitřha na výběr? Ten člověk nepíše facebookový post! Ten člověk stojí na kazatelně. A za ním stojí chrám a církev a dva tisíce let křesťanské tradice. On nevolí, on káže, co mu káže tradice – a Bůh. Je to pevný člověk pevných hodnot. Církev není

aplikace v telefonu ani tetování, které by se dalo odstranit, když vyjde z módy. Církev tady je, aby opatrovala vzorec života, který byl použitelný před tisíci lety a je použitelný stejně tak dneska. Ve všech chrámech církev střeží zázemí naší kultury, systém hodnot, čistě vybroušený jako krystal. Nezáleží na tom, jestli je zrovna v módě nebo není – je uschován a udržován v připravenosti. A když dojde na nejhorší, když se doba zhroutlí i se všemi svými idiotskými trendy a ubohými módami, když dojde na utrpení ve velkém měřítku – je tady, nepoškozený, připravený k použití.

VLADIMÍR

Jak tomu ale překážejí například homosexuálové?

OTEC

Víš jak by se ti ulevilo, kdyby sis připustil, že jenom opakuješ něco, co ti předžvejkali jiní? Představ si tu úlevu, říct nahlas: homosexualita není normální a nezaslouží si žádná společenská privilegia! Homosexualita je chyba, protože netvoří děti a bez dětí není společnost ani názory ani hodnoty ani tvoje filmy a tak dál ad infinitum. Jseš líněj, jako většina lidí. A konzervativní. Jseš konzervativní, co se týče levicovejch myšlenek – to je na tom to nejsmutnější.

VLADIMÍR

Tvořit děti! To nemyslíš vážně. Možná o tom nevíš, ale tvořit děti může dneska kdejakej stroj. V laboratoři si děti umícháš jak koktejl a vypěstuješ je na vatě. To není žádný privilegium rodiny. Homosexuálové spolu sice děti neudělaj, ale můžou je vychovat – a to je teprv nějaká hodnota, tam začíná společnost.

OTEC

Mě by hlavně zajímalo, proč ses rozhod, že budeš hájit práva homosexuálů, když sám homosexuál nejseš, teda aspoň pokud je mi známo...

VLADIMÍR

Stejně tak bych se moh ptát tebe, jaks přišel na to hájit práva rodiny, když jsi tu vlastní posral odzhora až dolů.

OTEC

Já mám krásnou rodinu.

VLADIMÍR

Druhou. Máš druhou rodinu. Ta mě nezajímá.

OTEC

Stejně jako ty, kamaráde. Copak tys svoje první manželství nepodělal?

VLADIMÍR

To je něco úplně jinýho! Nic o tom nevíš.

OTEC

Já o tom vím úplně všechno. Vidím ti až do žaludku...

VLADIMÍR Hovno vidíš.

OTEC Tak se hned neurážej. Jseš můj syn, no. Na tom není nic špatnýho, že jsme stejný...

VLADIMÍR Žvaníš! Strašně žvaníš! Nikdo není víc rozdílný než my dva! A vůbec, jedinej důvod, proč se s tebou bavím je, že mi to řekla doktorka. *(hlas mu trochu přeskočí, nezní to moc přesvědčivě)* Bavte se s nim, bavte se s nim o životě, o světě, o politice, třeba ho to přivede na jiný myšlenky... Tak se s tebou bavím. Jinak by za tebou nechodil už vůbec nikdo. Kde máš ženu, co? Kde jsou tvoje dcery? Jseš jim ukradenej, víš to? Jediný, co je zajímavá, je, kdy konečně natáhneš bačkory a oni zděděj slepičárnu. Ale to je stejně jenom otázka času, šampaňský už bouchly dávno... Tvoje krásná rodina!

(Otec se namáhavě, ale pobaveně směje, Vladimírovy výpady se ho vůbec nedotkly)

OTEC Ale, ale... Tak se tak nevztekej. Není to zdravý... Měl bys někdy udělat něco pořádnýho. Něco vopravdovýho! Pomohlo by ti to uvolnit to tvý věčný napětí. Ty seš furt takovej nervózní... Já když jsem nervózní, koukám na slepice. Hele, když bereme novýho člověka do provozu, tak je taková tradice, že když mu tam všechno ukážou, co a jak a tohle, tak musí vzít kuře, pořádnýho brojlera, takhle za nohy, a takhle ho zaživa roztrhnout vejpůl. Měl bys vidět, jak to člověka uklidní, pak už ho v provozu nic nepřekvapí... Tradice holt. Měl bys to taky někdy...

VLADIMÍR Ty seš fakt čuně.

OTEC Ježiš, já jsem zapomněl, že seš vegan! To jsem tomu dal...

VLADIMÍR Nejsem!

OTEC Nejseš? No to se divím...

(Vladimír vstává, otec ho pobaveně pozoruje)

VLADIMÍR Už musím. Jestli mi to vyjde, stavím se v pondělí...

OTEC Budu tady.

VI.

V kanceláři. Děkan, Adamová, Flossmann, Majerová, Říčan

- DĚKAN *(čte:)* Vážený pane rektore, oslovujeme vás ve věci hrubého pochybení pedagoga katedry dokumentární tvorby Mgr. Vladimíra Zacha Ph.D. , protože považujeme dosavadní přístup pana Děkana i proděkanů za nedostačující. Pan Zach se na půdě školy dopustil sexistických a diskriminačních poznámek vůči studentce ... a tak dále, a tak podobně, podepsán Jan Jirman. *(odloží list, povzdechne si)*
- MAJEROVÁ Co to je?
- DĚKAN Dopis rektorovi.
- ADAMOVÁ Kdy to přišlo?
- DĚKAN Na rektorát předevěčirem... Já jsem to dostal teď. V pátek jdu za rektorem - bude chtít slyšet, jak to řešíme.
- ADAMOVÁ Už jsme to vyřešili. Hlasovalo se o disciplinárním řízení. Návrh neprošel.
- DĚKAN Obávám se, že to mu nebude stačit.
- ŘÍČAN Promiň, že ti do toho vstupuju, Pavle, ale mám takovej podnět: ve třetím patře nefunguje kávovar, říkal jsem to už posledně, ale zdá se, že to nikoho nezajímá...

(Všichni se po něm ohlédnou, dokonce i Karel Flossmann nechá blbostí s brýlema, nasadí si je, jako by si chtěl Říčana pořádně prohlédnout, někdo si odkašle. Říčan pokrčí rameny, a když se mu nedostane ničí podpory, už dál nic neříká)

- MAJEROVÁ Ne, teď už to stačit nebude. Nejlepší scénář je samozřejmě ten, že se Vladimír omluví a studenti to přijmou – to se vyzkoušelo, neprošlo. Studenti chtějí proces. Nějak to k nim holt patří. Čím větší sračky tvoří, tím radši mají procesy. Takže máme už jenom horší a vyloženě špatné scénáře. Lepší z horších: Vladimír odstoupí dobrovolně. Horší z horších: budeš ho, Pavle, muset vyhodit. Lepší z vyloženě špatných: zastaneme se Vladimíra, rektor si vyfutrjuje PR a vyrazí ho i s Pavlem. Horší z vyloženě špatných: to samé, co

bylo řečeno, ale s Pavlem a Vladimírem se sveze i tady Karel, možná my všichni, navíc se toho chytěj média a namažou si nás všechny na chleba.

- DĚKAN *(trochu vylekaně)* A k tomu jsi došla jak, prosimtě?
- MAJEROVÁ To je čistá logika.
- FLOSSMANN Má recht.
- DĚKAN A co jako navrhuješ?
- FLOSSMANN Nemohli bychom poprosit někoho ze stříhu, aby je všechny vyhodil?
- ADAMOVÁ Karle!
- FLOSSMAN No co, vtip...
- ADAMOVÁ Myslím, že v žádném případě nemůžeme ustupovat takové pitomosti.
- DĚKAN Poslyš Magdo, já se divím, že zrovna ty ho hájíš...
- ADAMOVÁ Já nikoho nehájím, snažím se jenom zůstat nestranná.
- DĚKAN A Vladimír podle tebe bere stejné ohledy? Vykřikoval tam, že má dceru a bůhví co... Tobě to nepřišlo přes čáru?
- ADAMOVÁ Řekl jenom, co je fakt, má dceru. Máme spolu dceru. A co?
- DĚKAN Nepřijde ti divný, že to takhle zneužívá? Přitom odešel od rodiny...
- ADAMOVÁ *(po krátké odmlce, věcně)* To, že na téhle škole působíme oba, nikdy, pokud vím, nevadilo. Dokud jsme byli manželé, ani když jsme se rozvedli. Fakultu to nikdy neovlivňovalo.
- FLOSSMANN Právě ji to ovlivňovat začalo.
- ADAMOVÁ Znovu říkám, že jsem v tom sporu naprosto nestranná!
- FLOSSMANN To vysvětluj studentům, až se v tom začnou hrabat.
- ADAMOVÁ V čem hrabat?
- FLOSSMANN Žes nehlasovala pro disciplinární řízení, například.
- ADAMOVÁ To ty přece taky ne!

FLOSSMANN Jenže teď už bych si tím tak jistě nebyl.

DĚKAN Tobě, Magdo, přišlo v pořádku, co Vladimír řekl před tou studentkou?

ADAMOVI Neřekl to před ní. Byla na pánském záchodě. To je v zápisu. A ne, nepřišlo mi to v pořádku. Přišlo mi to naprosto debilní.

DĚKAN No tak vidíš.

ADAMOVI Jenže to řekl, když byl namol, jako nepovedený vtíp. V soukromém rozhovoru. Tady Karel byl u toho a na zasedání ho dost plamenně hájil. Jenže teď se podle všeho trochu připodělal a zkouší otočit kabát.

FLOSSMANN Tohle si vyprošuju! Já se jenom snažím najít konstruktivní řešení – všichni víme, že to byl hloupý vtíp. Ale to už tak nějak nehraje roli. Teď jde o to, aby to nezpůsobilo fakultě víc škody, než by nám všem bylo milý.

DĚKAN *(horlivě)* Přesně tak, přesně!

FLOSSMANN A jestli nebudeme jednat, dáme jim podnět k tomu, aby do toho například začali tahat tvoji dceru, tvůj vztah k Vladimírovi, a tak dál a tak podobně... A to je ze všeho to nejmenší.

ADAMOVI Děláme z toho víc, než to je. Do mých soukromých věcí nikomu nic není. *(k děkanovi s Flossmannem)* Ani vám, ani studentům.

MAJEROVI Soukromé je politické.

ADAMOVI Co?

MAJEROVI To řekla ta studentka, ta ze studentského senátu.

ADAMOVI Milada?

MAJEROVI Brala bych to jako varování.

DĚKAN Řekla to, protože to je heslo letošního festivalu v Benátkách...

(všichni začnou mluvit jeden přes druhého, dokud je neutne Majerová)

ADAMOVI Ne, tam si to jenom půjčili, ve skutečnosti je to heslo druhý vlny feminismu...

ŘÍČAN Vhodnější překlad je „osobní je politické“.

DĚKAN Cože?

ŘÍČAN No standardně se to překládá jinak, věřte pamětníkovi.

DĚKAN A řekla teda osobní nebo soukromé?

ADAMOVÁ Oldřichu, ale to je jedno, že obvykle se to překládá jako osobní, myslela tím přece totéž...

FLOSSMANN Takže ona to myslela jako metaforu?

MAJEROVÁ Houby, myslela to naprosto doslovně. Je to velká slast dostat se do pozice, kdy ti druhej musí otvírat tajný šuplíky, ukazovat špinavý prádlo... V týhle pozici maj teď Vladimíra. Potažmo nás všechny. Karel má pravdu.

DĚKAN *(nervózně poposedne)* Všechny, rozumíš Magdo?!

ADAMOVÁ Já odmítám, aby mě někdo vydíral.

MAJEROVÁ To není vydírání. Je to oslava nemyšlení. Tady nemůžeš čekat žádnou logiku. Naopak. Studenti instinktivně cítí, že jakmile by logiku začali používat, prohrajou na celý čáře. Maj jinou strategii - za všech okolností zásadně nemyslet. Jsme na škole, kde si všichni hrajou na ohromný umělce a provokatéry. Musíme zbořit všechny konvence! Ale stačí sebemenší náznak, že by mohli bejt taky v něčem směšný a najednou je se vším konec. A začnou procesy...

ADAMOVÁ To přeháníš.

DĚKAN *(nervózně)* A co když nepřehání? Co chceš dělat pak?!

FLOSSMANN Klid. Vyrazíš Vladimíra, no. Dáš jim holt, co chtěj. A je to. Na AVU zavedli úřad ombudsmanky – jako gesto, že to s diskriminací a těmahle věcma myslej vážně. Udělej to samý, uvidíš, jak budou všichni nadšený.

DĚKAN No Karle, konečně nějakej nápad!

ADAMOVÁ Tak snad by tady aspoň Vladimír měl bejt, aby se moh hájit. Něco jsme snad odhlasovali – a teď to tady za jeho žádama smetem ze stolu?

MAJEROVÁ Kde je Vladimír? Vždyť tu měl být?

DĚKAN Vzal si sick day - šel za otcem do nemocnice...

(chvíli všichni mlčí)

FLOSSMANN No jo, příjemný to není. Ale na druhou stranu – co jinýho chceš Magdo dělat? Čekat jak to vyescaluje? Myslíš, že svině typu Jirmana bude čekat, až my si tady v klidu o všem popovídáme?

DĚKAN To co říká Karel, je naprostá pravda. Nakonec – Vladimír nese zodpovědnost za to, co udělal. Nikdo ho nenutil, aby se opil. Aby pak urážel studentky...

ADAMOVÁ Sakra, to je furt dokola – nikoho přece neurážel! Jí do očí by to nikdy neřek... Já odmítám, abysme postupovali takhle...

FLOSSMANN Chápeš, že to je úplně jedno?

ADAMOVÁ No to je opravdu zajímavý. Možná bysme teda ale měli rovnou vyrazit i tebe, když ses s Vladimírem těm debilním vtipům o menstruaci studentek smál... *(k děkanovi)* Uvidíš, jak budou všichni nadšený.

FLOSSMANN To mi teď jako vyhrožuješ, nebo jak tomu mám rozumět?

ADAMOVÁ Ale vůbec ne, jenom hledám konstruktivní řešení.

FLOSSMANN Vznášim návrh na disciplinární řízení. Vždyť můžeme hlasovat, ne?

DĚKAN No sláva, to je nápad. To je přece demokratický řešení! Tak kdo je pro?

(všichni kromě Adamové)

ŘÍČAN Tak jestli je tohle vyřešený, já bych měl takovej menší podnět, Pavle...

ADAMOVÁ Poletíš taky, Karle.

FLOSSMANN Nepovídej, a kdo mě vyhodí?

DĚKAN Magdo, neblbni...

ADAMOVÁ Ještě uvidíme.

VII.

Na chodbě. Vladimír, opodál Říčan, který si až obsedantně poctivě připravuje kávu ve skleněném hrnku, hází do něj dva cukry, pak ji ochutná, po pečlivém rozvážení hodí třetí cukr, kafe míchá, pak jej pozoruje proti světlu, znechuceně usrkává.

VLADIMÍR

Je to zbytečný. Zkoušel jsem začít třikrát. Ale vždycky mě přervali. Tak jsem si sbalil věci a šel jsem. Chci odejít, ale stejně mi to nedá, otočím se a vejdu zpátky do třídy, chci jim prostě všechno jednoduše vysvětlit... V hlavě mám najednou úplně prázdnou, nic, naprostá tma. Ale když už jsem tam stál, tak jsem něco říct musel - i voni najednou ztichli a jako by čekali, co řeknu. A najednou mě to napadne: co když opravdu nenávidím ženy? A můžu ti říct, že v tu chvíli jsem je doopravdy nenáviděl. Nejspíš poprvý v životě, jsem je fakt upřímně nenáviděl. A studenti, jako by to vycítili, začali už zase dupat a pískat, dělali to tak nějak radostně a s chutí. Protože byli v právu. Málo co je tak hnusný, jako lidi v právu. Jakmile je jich víc a všichni jsou v právu, okamžitě jsou nesnesitelně odporný. Všim sis toho někdy?

(Říčan souhlasně pokývá hlavou, ale je úplně mimo, vůbec neví, o čem Vladimír mluví, převaluje na jazyku své kafe a s odporem si obsah hrnku prohlíží)

VLADIMÍR

A najednou si říkám, přece to tak není, já takovej nejsem. Já jsem sakra vzdělaný člověk. Jestli něco fakt nesnáším, tak jsou to primitivové, všichni ty venkovský burani zdegenerovaný pivem a bůhví čím vším, nedovychovaný obtloustlý svině... Já přece takovej nejsem. Vždyť já jsem Feminista! Začal jsem dokonce chodit na tuhle debatní skupinu, vede ji takovej ten hodnej kulturista, citlivej, přemešlivej člověk, dyť víš. Snažíme se vzájemně si otevírat oči. Protože máme pocit, že jako muži trpíme specifickou slepotou. Muži zatím neobjevili svůj gender. To co feministky a feminismus dokázal, to znamená opravdu promyslet a prodiskutovat, co to znamenalo být ženou a co to znamená aktuálně být ženou. To my jsme jako muži neudělali a tápeme... Rozumíš, tohle jsme si tam vyjasnili hned na prvním setkání. Mě to teda vopravdu oči otevřelo. Na tohle jsem si najednou vzpomněl a jak tam tak stojím, tak je mi úplně jasný celý to nedorozumění, i to, proč je najednou nesnáším, proč poprvý v životě nenávidím ženy, protože se mě ze všech sil do role toho buranskýho primitiva pokoušej

vtlačít. Ale já takovej nejsem, chápeš, tohle je to nedorozumění. Já mám ženy rád! To jsem si pomyslel - teda myslel jsem, že jsem si to pomyslel, ve skutečnosti jsem to řekl nahlas. Já mám ženy rád! Ani nevím, jak to ze mě vypadlo. Prostě jsem to řekl, takovej kretenismus. Voni se samozřejmě dali do smíchu. Jenže já jsem jim teď chtěl vysvětlit to všechno, tak jsem jim ještě, jako by tím bylo všechno naprosto jasný, řekl: Vždyť já jsem Feminista! Já jsem feminista. Neumíš si představit, jakéj povyk spustili. Absolutní marnost. Normálně mě vyhnali. Někdo po mně něco hodil. A pak všichni... Začli po mě házet kelímky od kafe...

ŘÍČAN

Kdo?!

VLADIMÍR

Studenti. Kdo asi.

ŘÍČAN

Tohle je fakt v prdeli.

VLADIMÍR

To jo.

ŘÍČAN

Člověk jim to může říkat furt dokola, ale smějou se ti do očí.

VLADIMÍR

Dělá jim to dobře.

ŘÍČAN

Je to nedůstojný.

VLADIMÍR

Naprosto.

ŘÍČAN

Člověk si připadá fakt jak nějaký občan druhý kategorie. Jak neviditelný.

VLADIMÍR

Ehm... No, tak nějak.

ŘÍČAN

A voni maj kelímky od kafe, kde je asi tak vzali?

(Vladimír hledí na Říčana teď už úplně zmateně)

ŘÍČAN

Vlád'o, mě nikdo vážně nebere, ale ty bys moh! Ty bys mi moh pomoci!

VLADIMÍR

(zmateně) Já tobě? Jak jako?

ŘÍČAN

Sám na tohle už nestačím, jsem pro ně vzduch. Ale spolu bysme mohli!
Když budem dva, už musej jednat, rozumíš?

VLADIMÍR

Jo... nerozumím.

ŘÍČAN Kávovar tady na patře je už druhéj měsíc kaput, musíme si tady klohnit tudle sračku (*pozvedne hrnek*), nikoho to nezajímá. Nikoho! Ale studenti, jó, ty maj kelímků dost! Protože ty si dojdou v klidu do prvního, kde automat funguje. Jenže co my? Já mám dvě endoprotézy, kolena v prdeli. To nikoho nezajímá. A ještě se ti smějou do vočí...

(Vladimír na něj hledí nevěřičně, neví, co říct. Řičan jako by si něco uvědomil)

Já jsem vůl. Vždyť tebe kafe asi už moc nepálí, když balíš kufry.

VLADIMÍR Co?!

ŘÍČAN No, jaks nějakejm těm studentkám zakázal jít na ateliér, když maj podle... Menstruaci.

VLADIMÍR Kristepane, neřvi tady, nic jsem nikomu nezakazoval!

ŘÍČAN No, každopádně mi přišlo dost blbý, že se tě nikdo nezastal.

VLADIMÍR Na tom zasedání kolegia? Karel se mě zastal.

ŘÍČAN Ne, myslim včera.

VLADIMÍR Kde včera? Co včera?

ŘÍČAN Počkej, dyť tys tam vlastně nebyl...

VLADIMÍR Kde?

ŘÍČAN Já jsem vůl. Já myslel, že už vo tom víš.

VLADIMÍR Nic nevím.

ŘÍČAN Házej tě přes palubu, kamaráde.

VLADIMÍR Kdo? Mluv už prosimtě konkrétně...

ŘÍČAN No rektor prej. Děkan, Majerová, Karel, všichni.

VLADIMÍR Magda taky?

(Řičan smutně pokýve hlavou, usrkne kafe, Vladimír svěsí hlavu, tvář položí do dlaní, prsty si vjede do vlasů, a jen sedí a hledí do podlahy.)

ŘÍČAN Ale že tě nikdo nepodřít, to se divím. Konečně to tady někdo vyslovil nahlas! Vladimíre, já jsem z toho vobčas taky úplně zoufalej. Nemysli si. Tohle nebylo, že by si studenti takhle votvírali hubu na profesory... A hlavně, co si budem povídat, umění není nic pro ženský, to přece voba dobře víme, veškerý umění u nich stejně skončí tím, že se nechaj zbouchnout. Na nic jinýho holt moc nejsou stavěný. Já to neumím říct tak dobře jako ty, ale víš jak to myslím.

VLADIMÍR Ježiši, zbláznil ses! Tohle jsem nikdy neřek, nic z toho. Nic takovýho si nemyslím... Pane bože, co to meleš?

ŘÍČAN Neboj, neboj, dyť jsme na jedný lodi, kamaráde, tady můžeš bejt upřímněj, musíme si pomáhat, no ne?

VIII.

Na chodbě. Flossman sám.

FLOSSMANN *(smrtelně vážně čte, jako by přednášel)* V slabinách ženy leží děloha, ženský orgán, který velmi připomíná zvíře. Jak známo, může se v břiše pomocí různých úponků samostatně pohybovat, často stoupá až nahoru k hrudní kosti, nebo cestuje do stran k játrům a slezině. Nebo taky sestupuje dolů, kam patří. Jedním slovem: je to zcela pomatený, nevyzpytatelný orgán. Děloha je lstivá a libuje si v příjemných vůních. Jakmile je cítí, sune se směrem k nim. Nesnáší ovšem nepříjemné pachy, před kterýmiž prchá. Obecně lze dělohu popsat jako zvíře ve zvířeti...

(Jirman vběhne na scénu nasraný k nepoznání a pěští prorazí sádrovou zeď. Zanádvává, chytne se za ruku a kopne do kávovaru. Pak sebou kecne.)

FLOSSMANN Honzo?

(Jirman se jen zahanbeně stáhne do sebe, Flossman si opatrně přisedne vedle něj)

FLOSSMANN Stalo se vám něco, Honzo?

JIRMAN Nechte mě na pokoji.

FLOSSMAN Ukažte, nemáte to zlomené?

JIRMAN *(chce znovu praštit do zdi. Flossman mu v tom zabrání)*

Flossmann Honzo, no tak, uklidněte se! Podívejte, teď se hlavně uklidněte a řekněte mi, o co jde... Není to náhodou... Neděje se něco mezi váma a slečnou Janů?

(soucitně Jirmanovi položí ruku na rameno a podává mu kapesník.)

JIRMAN Právě že neděje! To je ten problém...

FLOSSMANN Já jsem myslel, že jste... S Miladou... Totiž se slečnou Janů.

JIRMAN Nic! Nic nejsme!

FLOSSMANN Rozumím... nerozumím.

JIRMAN Jsem pro ni vzduch. Ani vzduch ne! Vzduch je něco, já nejsem nic.

FLOSSMANN Nejste nic? (*přemítá pro sebe*) Nebylo by lepší říct, že jste nic? Teda myslím čistě teoreticky? Vlastně teda čistě gramaticky? Na druhou stranu: být nic, to je blbost. Nic nemůže být. Nic zásadně není. Nejste nic, máte pravdu. (*přestane spekulovat*) Honzo, snad to přece jenom není tak zlé!

JIRMAN Vůbec mě neslyší a víte proč? Protože jsem muž! Ona je žena, jenže já jsem muž. Myslím jako muž, cítím jako muž. A tady náš dialog končí. Kdyby aspoň řekla, jak strašně mě nesnáší! Jenže ona řekne... Ona neřekne...

FLOSSMANN Nic.

JIRMAN Nic! Já bych bral i nenávist, i vztek, i pohrdání bych bral. Jenže, chápete, i pohrdání je něco - a to ona neudělá. Ona prostě neudělá...

FLOSSMANN (*ve stejnou chvíli společně s Jirmanem*) Nic...

(*Flossmann se pokusí nasadit si brýle, ale jen mu zapérují ve vzduchu a zase je musí odložit. Pak si chvíli uhlazuje vlasy na spáncích.*)

JIRMAN Říkám jí třeba: společnost je nemocná! Od samého narození je žena utlačovaná a deformovaná. V téhle společnosti je žena odsouzená k tomu, být tělem, být dělohou. Je potřeba totálně zlikvidovat rodinu. Rodina je falokratický vynález, je to dokonalá past a vězení, z kterého se nedá utéct! Rodina je...

FLOSSMANN Ano, já to znám – Shulamith Firestone, že?

JIRMAN Ano! A ona mi na to nic neodpoví, jakoby mě neslyšela. Ale když jí to samý za pár dnů povídá - ale nemlich to samý! - některá z jejích kamarádek: patriarchát, falokracie, mužská nadřazenost, zahubit rodinu, revoluce, když jí to říká nějaká žena, tak to je jiná, to hned vážně přikyvuje, hned jsou jedna ruka, hned je tam konspirace, hned se šeptá a je tam důvěrnost a blízkost... Na mě se ani pořádně nepodívá. Já pro ní jsem...

FLOSSMANN Neříkejte to, Honzo! Takhle přece nemůžete uvažovat! Musíte se vzmužit a postavit se tomu čelem. Nikdy nebudete ženou, Honzo, ať uděláte, co uděláte... nesnažte se stát ženou, ale buďte mužem. Vykašlete se na ni! Nestojí vám za to.

JIRMAN Na Miladu?!

FLOSSMAN Honzo, vy jste talentovaný člověk. Jste inteligentní, vzdělaný, výřečný. Dovedete vzít věci do svých rukou a jednat! Jednat jako muž! Copak vás už neponižovala dost?

JIRMAN Ale já přece...

FLOSSMANN Nepotřebujete jí.

JIRMAN Ale já jsem feminista! Já věřím v rovnoprávnost.

FLOSSMAN Nevěříte, Honzo. Nevěříte, protože nic takového neexistuje. Copak vy se před slečnou Miladou cítíte rovnoprávný, sakra?

JIRMAN *(náhle užasle, rozhodně)* A víte, že máte pravdu? Co po mě má co šlapat?

FLOSSMANN No vidíte, teď mluvíte rozumně!

JIRMAN Co bych se měl pořád před někým ponižovat!

FLOSSMAN To je ono! Vykašlete se na feminismus, přijměte sebe, Honzo. Přijměte se takový, jaký jste! Se všemi chybami, s nedostatky.

JIRMAN Máte pravdu. Máte pravdu. Bože, jaká je to úleva.

FLOSSMANN V jedné věci má slečna Milada nezpochybnitelnou pravdu. Ženy patří k ženám. To je cesta. Vy jste sečtělý člověk, Honzo, určitě znáte texty Adrienne Rich...

JIRMAN No samozřejmě. Četl jsem od ní...

FLOSSMANN Já vím, Honzo, já vím. Jedna myšlenka se mi u ní vždycky líbila. A to ta, že heterosexuality je nesmysl. Že nemá žádný skutečný základ v lidských instinktech ani ve strukturách lidské sexuality.

JIRMAN Ano, ano, samozřejmě! Heterosexuality je politická instituce, umožňující fyzickou, ekonomickou a emocionální nadvládu nad ženou.

FLOSSMANN Přesně tak, Honzo, přesně tak. Výborně. A proto Adrienne Rich zcela rozumně doporučuje tuhle umělou instituci rázně odmítnout. Projevit svou sexuální energii tam, kde se setká s blízkostí. Neinvestovat ji do cizího světa, nepřispívat vlastnímu zotročení...

JIRMAN Ano! Jistě! Lesbický separatismus. Lesbický feminismus, to byly časy!
Pravda je, že diskurz se od té doby vydal trochu jiným směrem...

FLOSSMANN Honzo, vykašlete se na diskurz a uvažujte! Jaká svoboda, jaká síla z té
myšlenky jde! Nepřispět k vlastnímu zotročení. Cítíte to?!

JIRMAN Cítím to. Cítím! Je to nesmírá síla. Síla myšlenky...

FLOSSMAN Síla pravdy, Honzo. A teď se zamyslete nad tímhle. Vy, který jste
momentálně utlačovaný, vy, Honzo, který jste jenom rohožka, o kterou si
nikdo ani špinavé boty neutře, vy, který jste – totiž *nejste* nic! Copak se
kompulzivní heterosexuality týká jen žen? Copak i muž není utiskován tím,
že svou sexuální energii investuje do světa, který je mu cizí? Copak tím, že
touží po ženách, nepracuje ve skutečnosti na destrukci své svobody? Na
svém zotročení? Rozumíte mi?

JIRMAN Naprosto!

(chvíli na sebe upřeně hledí, jsou u sebe náhle snad až příliš blízko. Jirman sklopí zrak)

Nerozumím.

(Flossman se odtáhne, postaví se, rázně si – bez jediného problému – nasadí brýle)

Fossmann Tak o tom přemýšlejte. A teď běžte do nemocnice, ať se vám na to proboha
někdo podívá.

JIRMAN Mám jít pryč?

FLOSSMANN Brzy si o tom promluvíme, dobře? Na shledanou, Honzo.

(Jirman chce ještě něco říct, ale spolkne to a odejde.)

IX.

Na chodbě.

DĚKAN Aneto!

ANETA Pane děkane...

DĚKAN Chtěl jsem s vámi jen krátce mluvit.

ANETA Se mnou?

DĚKAN Ano, jen jsem vám chtěl oznámit, že jsme znovu projednali vaši stížnost.

ANETA Já myslela, že je to uzavřené.

DĚKAN Celou věc jsem znovu zvážil a přišlo mi, že jsme nepostupovali zcela správně. Došlo k novému hlasování a s pedagogem, na kterého jste si stěžovala, bude zahájeno disciplinární řízení...

ANETA Se Zachem?

DĚKAN Ano, samozřejmě.

ANETA Vždyť se mi omluvil. Myslela jsem, že je to tím vyřízené. Navíc...

DĚKAN Jak říkám, vše jsme znovu s kolegy prodiskutovali a došli jsme k jednohlasné shodě, že podobné chování není na této škole přípustné a pedagog s podobnými názory by zde působit neměl. A já podniknu veškeré kroky, aby zde taky nadále nepůsobil...

ANETA Vždyť jste ale říkali, že to nejsou jeho názory! A vy konkrétně jste prosazoval, aby se to celé řešilo smírem...

DĚKAN Nic takového jsem nikdy neřekl, naopak, byl jsem celou dobu v šoku a nereagoval jsem zcela pohotově.

ANETA V šoku?

DĚKAN No ano, zaskočilo mě to. Ale teď vám slibuji, Aneto, že jsem připraven vám i ostatním studentům této školy dokázat, že na této půdě podobné chování a výroky naprosto nejsem ochotný tolerovat. Zítra jdu o celé věci poreferovat rektorovi a byl bych moc rád, kdybyste se ke mně přidala a o celé záležitosti

mu řekla osobně. Bude to myslím dobré gesto, že na tom pracujeme společně, že se celou věcí zabýváme ve shodě a jaksi... na přátelské bázi. Prostě, že táhneme za jeden provaz.

ANETA To myslíte vážně?

DĚKAN Ano, společně mu popíšeme problém, já mu poreferuji o tom, jaké kroky jsme jako vedení zatím ve věci podnikli a jaké hodláme podniknout.

ANETA Já jsem s omluvou pana Zacha spokojená.

DĚKAN Aneto, stala jste se obětí obtěžujícího chování a musíte požadovat spravedlivé řešení. Rozhodl jsem se zakročit. Disciplinární řízení proběhne v nejbližším možném termínu a ohledně jeho výsledku jsem již nyní přesvědčen, že dopadne k vaší nejvyšší spokojenosti. Nemusíte se bát, Zach bude pykat za to, jak se vás dotknul. To vše hodlám zítra oznámit rektorovi, také jsem následně svolal menší tiskovou konferenci, kde vystoupí rektor, já a vy. Jsme domluveni? Výborně! Tak zítra za deset jedenáct se můžeme sejít na rektorátu...

ANETA Pane děkane...

(Děkan odchází)

X.

Na chodbě.

- VLADIMÍR Karle, kdes byl, prosimtě? Vy jste znovu hlasovali?
- FLOSSMANN Já nemůžu za to, že ses nedostavil...
- VLADIMÍR Tys hlasoval, aby mě Pavel vyrazil?
- FLOSSMANN Ale vůbec ne. Hlasovalo se, jestli se má zahájit disciplinární řízení.
- VLADIMÍR Tak Říčan nekecal. Ty mě normálně házíš přes palubu... A já myslel...
- FLOSSMANN Cos myslel?!
- VLADIMÍR Myslel jsem, že seš kamarád. Ale ty seš tak akorát pěkná kurva...
- FLOSSMANN Kurva, jo? (*učehtne se*) Pamatuješ si vůbec, cos na tom mejdanu doopravdy říkal?
- VLADIMÍR No. Já... Přece o těch studentkách, že když maj menstruaci...
- FLOSSMANN Ne, ne, to jenom vopakuješ, co na tebe nabonzovala Tesařová u děkana. Co si doopravdy pamatuješ?
- VLADIMÍR No...
- FLOSSMANN Proboha, Vladimíre!
- VLADIMÍR Sorry, já...
- FLOSSMANN Ty si prostě nic nepamatuješ!
- VLADIMÍR Nic no, nic si nepamatuju!
- FLOSSMANN Vůbec nic?
- VLADIMÍR Nic.
- FLOSSMANN A teď je tady zásadní otázka, co to podle tebe znamená...
- VLADIMÍR Co to znamená? Jak co to znamená?

(chvíli na sebe oba hledí. Vladimírovi se náhle rozzáří oči)

VLADIMÍR Ty vole, Karle, je to celý vymyšlený! Od začátku to byl podraz! Ona to na mě navlíkla! Celý je to podraz! Vždyť je to jasný! *(Najednou je celý až horečně rozjařený)* Já jsem si to myslel, Karle! A víš že jsem z toho kolik dní nespál? Ale já jsem věděl, že bych tohle nikdy neřek! Tak jdem, pojd', jdem hned za děkanem. Ty mi to dosvědčíš a je to! A je to vyřízený. A jdem na pivo! *(Flossmann nejde)* Tak jdem, na co čekáš? Musíš mi to dosvědčit. A je to vyřízený!

FLOSSMANN Nic není vyřízený a nic ti nedosvědčím.

VLADIMÍR Ne? Co není vyřízený? Jak nedosvědčíš?

FLOSSMANN Nedosvědčím, protože já si na rozdíl od tebe pamatuju až moc dobře, cos povídal! Já jsem tě hájil, Vladimíre, přesto, že mi z toho nebylo zrovna nejlíp, to mi věř. Tys to myslel vážně, kamaráde, tys mluvil smrtelně vážně! Měl ses vidět. Seděl jsi tam a mlátils pěstí do stolu. Já jsem se zkoušel párkrát zasmát a tys mě jednou normálně chytil za flígr...

VLADIMÍR O čem to mluvíš?

FLOSSMANN Hele, ty můžeš bejt rád, že Tesařová slyšela jenom to, co slyšela, protože tys tam ze sebe sypal úplný manifesty... Se podívej...

(vynadá svůj zápisník, otevře ho a podá ho Vladimírovi)

VLADIMÍR *(nevěřicně)* Ty sis to zapsal?

FLOSSMANN No to bych byl blbej, abych si to nezapsal...

(Vladimír přelétne očima několik řádků, nevěřicně se uchechtne)

VLADIMÍR To nemyslíš vážně... Co to má bejt?

FLOSSMANN To vysvětlí ty mě.

VLADIMÍR *(čte)* Obecně lze dělohu popsat jako zvíře ve zvířeti. Žena, to zvíře lidského rodu, je jí vydána zcela na pospas. Děloha putuje jejím tělem a utiskuje nebo přímo rdousí jiné orgány, především mozek, což je, jak známo, příčinou ženské hysterie. Děloha je zoufalá, pokud se nemůže spojit s mužem...

Flossann A tohle je jenom začátek. Přečti si, co je tam dál!

VLADIMÍR Kristepane! Nic takovýho jsem neříkal! V žádným případě...

(Flossmann mlčí a upřeně ho sleduje)

VLADIMÍR *(o něco nejistěji)* No fakt! To bych si musel pamatovat...

(Flossmann na něj dál upřeně hledí, Vladimír vrtí hlavou)

VLADIMÍR Neříkal... To není možný...

FLOSSMANN Hele, tys nemoh spát, jo? A víš co? Já jsem taky nemoh spát. Nejen to, já jsem se dneska ráno poblil. Od té doby, co jsem tě hájil u děkana je mi na blití. Protože ta holka měla pravdu, ty děcka měly pravdu! A já jsem tě měl za kamaráda, tak jsem tě holt podržel... Ale teď toho mám fakt dost. My půjdem za děkanem, ale půjdem mu ukázat tohle...

(Vladimír s Flossmannovým deníkem couvá)

VLADIMÍR Ne, ne, ne. To ne, na to zapomeň.

(Vladimír vytrhne list ze zápisníku a narve si ho do kapsy)

FLOSSMANN To ti nepomůže, já to stejně znám nazpaměť...

VLADIMÍR Nikomu nic neříkej! Přece mě nechceš zničit...

FLOSSMANN Jak zničit? Ty mě stáhneš s sebou, Magda je rozhodnutá mě taky vyrazit... Vidíš, do jakých sraček jsi mě namočil?

VLADIMÍR A co mám sakra dělat?

FLOSSMANN Jak to mám vědět, sakra... Jedině možná...

VLADIMÍR Co?!

FLOSSMAN Běž za děkanem a podej výpověď. Dej výpověď a po anglicku zmiz, než začne disciplinární řízení. Nakonec to pro tebe nebude tak hrozný, přiznej, žes podělal, co si myslej, žes podělal. Tisíckrát lepší, než když budeš muset vysvětlovat tohle svinstvo *(vytrhne mu z ruky svůj zápisník)*

VLADIMÍR A když to udělám... Když sám dám výpověď, nikomu o tomhle neřekneš?

(Flossmann naznačí, jak si zamyká rty. Vladimír odchází, zarazí se...)

VLADIMÍR	Karle...
Floassmann	No co je?
VLADIMÍR	Díky.
FLOSSMANN	No jo, jdi už.

XI.

V kanceláři: Majerová, Adamová a Milada.

- MILADA Děkují, že jste souhlasily se schůzkou.
- ADAMOVÁ Samozřejmě, já myslím, že je především potřeba komunikovat.
- MAJEROVÁ Proč jste ale oslovila jenom nás?
- MILADA Jdeme s celou věcí do médií. Chceme odvolat děkana a vás, paní Adamová, bychom chtěli na jeho místo.

(Majerová s Adamovou se po sobě překvapeně ohlédnou)

- MILADA Máme výpovědi studentů.
- ADAMOVÁ Výpovědi? Jaké výpovědi?
- MILADA Oslovili jsme studenty, ať nám napíšou, jestli se někdy na škole setkali se sexuálním obtěžováním... Zatím je těch odpovědí asi čtyřicet.
- ADAMOVÁ Čtyřicet! Vy tvrdíte, že čtyřicet studentů téhle školy se setkalo se sexuálním obtěžováním?!
- MILADA Ano. S obtěžováním, sexismem, diskriminací, bossingem... Taky jsme nečekali, že se toho sejde tolik.
- ADAMOVÁ Ukažte mi to. *(čte)* “Před celým ateliérem mi řekl, že vypadám jako pornohvězda, když jsem v létě přišla v šatech.”
- MAJEROVÁ V jakých šatech?
- MILADA Záleží na tom?
- MAJEROVÁ Záleží. Víte, v čem někdy studentky přijdou na hodinu?
- MILADA Co je komu do toho?
- MAJEROVÁ Mně.
- MILADA Tady nejde o šaty, ale o ten výrok.

- MAJEROVÁ Ten výrok je reakcí na šaty. A pokud do hodiny přijde studentka v něčem, co jí sahá do půlky hýždí a s výstřihem po pupek, tak prostě vypadá jak pornohvězda. A především *chce* vypadat jak pornohvězda.
- MILADA Oblečení se tedy hodnotí jen tím kritériem, jestli ukazuje erotizované části těla? Móda je svobodná volba každého člověka..
- MAJEROVÁ Ale houby s voctem svoboda. Copak má ten nebohej vyučující nějakou svobodu, když musí koukat na holej zadek a většinu prsou devatenáctiletý holky? Když si někdo vezme šaty, který samy o sobě už představují milostnou předehtu, tak se nemůže divit, že to někoho buď vzruší, nebo našťve.
- MILADA A jak vy víte, že to nebyly úplně obyčejné letní šaty?
- MAJEROVÁ Jenže to právě nevíme, jaké šaty to byly.
- ADAMOVÁ Pojd' me prosím dál, tohle není jediný komentář, co tu máme. "Když jsme přišly na konzultaci, děkan nám nabídl čokoládu z misky s obrázkem nahé ženy."
- MAJEROVÁ To jsem mu dala k narozeninám!
- ADAMOVÁ (*čte dál*): "Jeho reakce na můj film byla: takové sračky můžou vymyslet jenom baby." (*znechuceně vzhlédne*) Tak jestli tohle někdo řekl během výuky, je to vážné obvinění.
- MAJEROVÁ Nevím, jestli jde brát ohled na nějaké anonymní udání. I kdyby jich bylo nakrásně čtyřicet...
- MILADA Ale to nejsou udání. Jsou to zkušenosti studentů téhle školy. Spousta s nich teprv teď přiznala, že z toho má psychické problémy... Úzkosti, deprese. Proto je to anonymní. (*čte*) „Byla jsem čtrnáct dní hospitalizovaná. Když jsem přišla zpátky do školy, vedoucí ateliéru přede všema necitlivě rozebíral můj scénář, i když jsem mu předtím v mailu psala o svých problémech a prosila ho, jestli mě může v hodnocení vynechat... Přitom pokud šlo o studenty muže, několikrát akceptoval, že nespĺnili zadání. Vedlo to k dalšímu propadu v mém psychickém stavu a školu jsem musela přerušit. Po

půl roce jsem studium obnovila, ale na ateliér pořád chodím se staženým žaludkem.“

- MAJEROVÁ Ale z principu musíme slyšet i stanovisko druhé strany. Z logiky věci nemůžeme zasahovat proti neznámému vedoucímu ateliéru na základě obvinění neznámé studentky. Co když jste to všechno napsala vy?
- MILADA Vám by nestačilo, ani kdyby tady někdo kvůli sexismu skočil z okna...
- MAJEROVÁ Máte tam takový případ?
- MILADA Ne.
- MAJEROVÁ Tak proč se o tom bavíme?
- MILADA Můžu vám říct něco upřímně, paní profesorko?
- MAJEROVÁ Prosím.
- MILADA Já jsem měla vždycky vaše přednášky ráda, opravdu, všechny ty vaše paradoxy. Holič holí všechny, kdo se neholí sami, kdo holí holiče?
- MAJEROVÁ Neříkáte to správně.
- MILADA To je úplně jedno. Protože vy se můžete celé dny zabývat svým fiktivním holičem a zapomenout na svět. Ale my v tomhle světě budeme muset žít! Obdivovala jsem vás, jak dovedete mluvit, jak inteligentní jste, než jsem pochopila, že je to prázdné. Že pod tím nic není. Jenom strach, abyste se nemusela za něco skutečně postavit. Právě kvůli ženám, jako jste vy, kvůli jejich rezignaci se tenhle svět bude otáčet kolem pitomců, co nemají problém urážet ženy prostě proto, že menstrují...
- ADAMOVÁ Milado, myslím, že byste měla brzdit...
- MAJEROVÁ Ne, to je v pořádku, máte plné právo říct, co si myslíte. *(Po krátké odmlce)* Můžu říct něco upřímně já vám?
- MILADA Prosím.
- MAJEROVÁ Moc si malujete rty.
- MILADA Co?

- MAJEROVÁ No, pořád se malujete tou svojí červenou rtěnku, já bych to bejt váma nedělala...
- MILADA Co je vám do mojí rtěnky?
- MAJEROVÁ Já tomu rozumím, je to vaše součást, váš svobodný projev pozitivního vztahu k vašemu tělu, po druhé vlně feminismu přišla třetí a tak dál. Když mi bylo jako vám, taky jsem si tím prošla, tenhle lipstick feminismus... Mně na tom vadí jediná věc - naprosto tomu chybí aspoň stopové množství logiky.
- MILADA Já vůbec nevím, kam tím míříte.
- MAJEROVÁ Pokud tedy nedostatek jakékoliv logiky není podstata vašeho nového světa, kterému já, a v tom s vámi plně souhlasím, skutečně nerozumím. Vy s takovým spravedlivým zápalem mluvíte o sexismu, jenže o něm mluvíte rudými rty, Milado. A rudá u vyšších primátů znamená signál k sexu. Samice opic během ovulace na těle zvýrazní červenou barvu, lákají tím k sobě partnera. A samci na rudý signál reagují zvýšenou masturbací a pokusy o kopulaci. Vygooglujte si to, Milado. Rudé rty jsou nabídka sexu, odhalený zadek je nabídka sexu, ale běda, jestli u toho některý nebohý chlap pomyslí na soulož, jediné, co má dovoleno myslet, je rozjímat při tom pohledu nad svobodu vašeho projevu.
- MILADA Argumentujete analogií se zvířaty, což je efektní, jenže úplně nesmyslné, protože od primátů, co budou masturbovat před červenou pastelkou, uběhlo asi tak deset miliónů let evoluce, možná jste si toho všimla, ale vyvinul se jim mozek, začli mluvit a myslet, vynalezli přístroje, internet a společenské konvence a pár dalších drobností. Na profesorku logiky mluvíte dost z cesty, paní profesorko...
- ADAMOVÁ Prosimvás dost, obě dvě! Nechme toho, tohle není konstruktivní...
- MILADA Víte co, já vám přečtu ještě jedno prohlášení. *(Vytáhne jakousi starou zažloutlou složku)* Původně jsem si myslela, že vás budu žádat, abyste ji četla vy, veřejně... teď už mě jenom zajímá, jestli o tom vůbec víte, jestli si vůbec něco z toho pamatujete nebo jste to vytěsnila tak dokonale...

(Majerová na ní hledí podezřívavě)

ADAMOVIÁ O čem to mluvíte, Milado?

MILADA Kvůli tomu, co se na škole děje, jsem si procházela starší zápisy ze zasedání, současného vedení, minulých vedení... A to byste nevěřily, co všechno se tady archivuje... *(otevře složku, čte)* Podnět studentky Libuše Majerové ze dne 11.3.1992. „Do prvního ročníku jsem nastoupila ještě v osmnácti –

MAJEROVÁ Ne! To vzala voda v roce 2002!

MILADA Nevěřila jsem si, prostředí je na škole nastavené velmi soutěživě, pedagogové v ateliérech záměrně podporují rivalitu mezi studenty s tím, že až vyjdeme ze školy, nikdo se s námi mazat nebude. Dost jsem tím trpěla, styděla jsem se, před některými hodinami jsem zažívala stavy úzkosti. Zvlášť přednášky pana Řičana pro mě byly utrpením.

(Na scéně se objeví Řičan - mladší o třicet let. Vypadá náhle úplně jinak, elegantně oblečený, nehrbí se.)

MILADA Ke studentům a zvlášť studentkám je často přísný, vysmívá se jejich námětům, je to velmi obávaný učitel. Z několika ateliérových konzultací jsem odcházela v slzách. Opakovaně prohlásil, že jsem v celém ročníku bezkonkurenčně nejhorší, říkal o mně, že jsem zoufalý případ. Když už jsem byla úplně na dně a chtěla jsem ze školy odejít, náhle se něco změnilo. Jednou po další hrozná konzultaci, mě zastavil s tím, že si chce promluvit.

MLADÝ ŘIČAN Libuše, jestli má v tomto ateliéru někdo talent, tak jste to vy. Váš námět na ročníkovou práci je naprosto výjimečný... Berte to celé jen jako zkoušku.

MILADA Pozval mě na kafe a celou dobu jsme rozebírali mou práci.

MAJEROVÁ Byla jsem zmatená. Možná šťastná?

MILADA Vysmíval se námětům mých spolužáků a hlavně spolužaček. Svěřil mi, koho nechá projít do dalšího ročníku a koho ne, a dokonce mě vyzval, abych mu řekla, co si o jejich pracech myslím.

MLADÝ ŘIČAN Zoufale mi na téhle škole chybí někdo, s kým se dá duchaplně promluvit. Slibte mi, že se zase brzo setkáme!

MAJEROVÁ A já jsem souhlasila. Najednou mi přišlo nespravedlivé, co jsem si dříve o tom člověku myslela. Začali jsme se vídat častěji. Tvrdil mi, že jsem výjimečná, a nakonec jsem na celé škole věřila jenom jemu.

MILADA Situace v ateliéru se výrazně změnila.

MAJEROVÁ Roli nejhorší studentky získala moje spolužačka, ona teď odcházela v slzách... Nezastala jsem se jí. Přála jsem jí to. Proměnil se také můj vztah s ostatními spolužáky. Vážili si mě.

MILADA Dostala jsem se do stavu, kdy jsem ho byla ochotna poslouchat na slovo.

MAJEROVÁ A pak to řekl...

MLADÝ ŘÍČAN Připadám si, že spím. A jediná chvíle, kdy se probouzím, je, když jsem s tebou. Když jsi nablízku.

MAJEROVÁ Ukončila jsem to.

MILADA Na příštím ateliéru řekl, že moje ročníková práce nestojí za nic... Začal zveřejňovat vše, s čím jsem se mu dřív svěřila, o svých nejistotách, pochybnostech, intimních pocitech. Spolužáci jeho útoky podpořili. Bylo to tak ponižující. Zhroutila jsem se.

MAJEROVÁ Nejedla jsem a několik dní jsem nebyla schopná vstát z postele, on se neozýval. Pak konečně zavolal.

MILADA Sešli jsme se, on mě utěšoval a já jsem byla strašně vděčná, nepřála jsem si nic víc, než aby mě vzal zpátky... Ten večer jsme poprvé měli spolu sex. Další den jsem se sesypala.

MILADA Řekla jsem mu, že po tom, co se stalo, nedokážu nadále v jeho blízkosti studovat.

MILADA Řekl, že takové věci se stávají.

MAJEROVÁ Zároveň naznačil, že když o tom někde budu mluvit, otočí to proti mě.

MILADA Věděla jste, že je toho schopný. Nakonec jste skončila na psychiatrii.

(jsme zpět na setkání Adamové, Majerové a Milady, jako probuzení ze sna)

MILADA Tento pedagog na škole stále působí, stále uplatňuje svůj vliv na studenty a především studentky, přes jeho reputaci a nesporné umělecké zásluhy v kinematografii šedesátých a sedmdesátých let... A tak dál... Podepsána, s úctou, Libuše Majerová, první ročník KSD...

(Do dveří vejde starý Řičan. Potřebuje s něčím pomoci a automaticky se obrátí na Majerovou. Ta se slzami v očích udělá, co Řičan potřebuje. A pak se vrátí k Adamové a Miladě.)

MAJEROVÁ Na tohle nemáte právo...

MILADA Pamatujete si, co vám tenkrát vedení školy odpovědělo?

MAJEROVÁ Na tohle nemáte právo!

MILADA Stížností se zabýváme, z principu ovšem musíme slyšet i stanovisko druhé strany. Z logiky věci nemůžeme zasahovat proti vedoucímu ateliéru na základě obvinění jediné studentky.

MAJEROVÁ *(celá se třese)* Dost!

ADAMOVÁ Milado, to by stačilo.

MILADA Já už končím, jenom jedna věc by mě zajímala: Jak můžete působit na škole, kde tenhle člověk stále učí?!

MAJEROVÁ Nic vám do toho není. Nic o tom nevíte... Omluvil se mi. Nakonec se mi omluvil.

MILADA A tím je to vyřešené?!

MAJEROVÁ Je to starý senilní idiot. Je neškodný! Je už jenom k smíchu...

MILADA Celý váš život je jenom o tom, že se to snažíte popřít.

ADAMOVÁ Nic vám do toho není!

(Majerová roztržitě, zmateně odchází)

XII.

Flossmann s Jirmanem. Sedí těsně vedle sebe.

JIRMAN Zvláštní, jak do sebe najednou všechno zapadá... Všechno. Je to jako si najednou uvědomit, že všichni lidi jsou pod oblečením nazí. Úplně nazí...

FLOSSMANN To je bolest z probuzení, Honzo.

JIRMAN Ano, mám pocit, že jsem něco zaspal...

FLOSSMANN Honzo, já jsem vždy obdivoval váš talent.

JIRMAN Přeháníte...

FLOSSMANN Umíte mluvit, Honzo. A neúprosně analyzovat lidi. To je největší z darů... Dovedete lidi odhadnout a umíte s nimi jednat. A když je to nezbytné, dovedete je zranit... Honzo, měl bych pro vás takovou interní zprávu, ale musíte mi slíbit, že to zůstane jen mezi námi dvěma...

(Jirman neobratně po Flossmannovu způsobu naznačuje, jak si zamyká rty)

FLOSSMANN Na fakultě dojde k velkým změnám. Budou padat hlavy... Vy sám jste přece rektorovi napsal tu výborně formulovanou, naprosto nekompromisní stížnost...

JIRMAN Takže jde o Zacha?

FLOSSMANN To je jen začátek. Tak víte přeci, že na fakultě vedle Zacha působí také jeho manželka... Na zasedání kolegia dokonce Zach nesmyslně vykřikoval něco o jejich dceři...

JIRMAN Ale pan Zach a paní Adamová se přece rozvedli. Už před pár lety...

FLOSSMANN To vůbec nehraje roli, Honzo. Vám nepřišlo podezřelé, že Adamová nehlasovala o zahájení disciplinárního řízení? Že se celou dobu držela stranou, jen aby neškodila Zachovi a jeho zájmům? Připadá vám podobný střet zájmů v případě proděkanky této fakulty v pořádku?

JIRMAN Ale vy jste Zacha obhajoval...

FLOSSMANN Honzo, vy s vaší inteligencí a konverzační obratností přece musíte vědět, že člověk v mé pozici musí často zvolit opatrnější taktiku...

JIRMAN To jistě...

FLOSSMANN Zach, Adamová, děkan, ti všichni mají eminentní zájem na tom, aby se ta kauza zametla pod koberec nejrychleji, jak je to možné. Za daných podmínek nebylo moudré ani strategické stavět se proti takové přesile...

JIRMAN Rozumím.

FLOSSMANN Výborně, Honzo. A teď mě pozorně poslouchejte: jsem na vaší straně, ale nemůžu jednat nahlas. Pokud budeme postupovat společně, děkan bude odvolán. Náš největší problém je ovšem Adamová - já mám poněkud svázané ruce, zato vy... S vašimi schopnostmi a volným manévrovacím prostorem byste mohl...

JIRMAN Ale jak?

FLOSSMANN Stačí opět stručná, ovšem rázná stížnost rektorovi, Honzo - sepsaná s důvtipem, jak to jen vy dovedete... O poměrech mezi zaměstnanci fakulty, o střetu zájmů a tak dál a tak podobně, vy to vymyslíte líp než bych dovedl já...

JIRMAN Když myslíte...

FLOSSMANN Sepište to, Honzo, a pošlete, nejlíp okamžitě.

JIRMAN Mám lepší nápad, jak to dostat k rektorovi. Nechte se překvapit, budete spokojený.

FLOSSMANN *(široce se usměje)* Honzo, vy jste výjimečný člověk, víte to?
Tak běžte.

JIRMAN Mám jít pryč?

FLOSSMAN Neztrácejte čas. Je třeba jednat!

XIII.

Vladimír se před děkanovými dveřmi srazí s Adamovou; Adamová vychází jako opařená, vůbec si Vladimíra nevšimne, ale ten jí chytne za loket...

- VLADIMÍR Neboj, du dát výpověď. Jseš spokojená? Já jsem myslel, že jsme přátelé, Magdo... Fajn, nebylo to mezi náma samozřejmě ideální. Ale že mě za mejma zádama potopíš, to jsem si fakt nemyslel. Já bych ti něco takovýho teda vopravdu neudělal...
- ADAMOVIÁ O čem to sakra mluvíš?!
- VLADIMÍR To je neskutečný, jak ty se umíš přetvařovat... Mluvil jsem s Řičanem, všechno mi to pěkně pověděl, fakt pěkně děkuju, Magdičko.
- ADAMOVIÁ S Řičanem?! S tím senilním idiotem? Věděl jsi vůbec, co je to za prase?
- VLADIMÍR A taky s Karlem, to je asi taky senilní idiot, vid'? Jenom mi vysvětlí jednu věc, tos mě potopila jenom z plezíru nebo ti z toho koukaj nějaký posty v akademický politice?
- ADAMOVIÁ Přeskočilo ti už nebo co, do háje?!
- VLADIMÍR Aha, takže to druhý, vid'? Tak si to užij. Děkan musí bejt bez sebe nadšením, že má kolem sebe takový poskoky... Fakt jsem nečekal, že umíš bejt takováhle mrcha!
- ADAMOVIÁ Dost! Tak ty sis byl popovídat s Řičanem, jo? Dyt' ten člověk má místo mozku kávovar! Přestaň na chvílku řešit sebe a svojí debilní kauzičku!
- VLADIMÍR Já řeším sebe, jo?! Svojí debilní kauzičku! Tobě se ta kauzička myslím náramně hodí... Proč by mi Karel jinak říkal, že ho chceš taky odstřelit... Mě, Karla, pak Pavla... Vid' že jo. Ty máš ostřejší zoubky, než se zdá, Magdo, já to dobře vím!

Adamová mu vrazí facku, Vladimír na ní hledí trochu zkoprněle, ale než se na něco zmůže, Adamová rozhořčeně odejde, Vladimír už jí nestojí za jediný pohled.

XIV.

Vladimír u Děkana. Děkan sedí zhrouceně v křesle.

- VLADIMÍR Pavle, neruším? Pavle, nechal jsem si to celé projít hlavou, zvážil jsem všechna pro a proti... Prostě a jednoduše chci podat okamžitou výpověď. Odcházím dobrovolně, nechci fakultě dělat zbytečné problémy. Ano, pochybil jsem. Sice trvám na tom, že to celé bylo nedorozumění a já zůstávám feministou...
- DĚKAN Nerad ti do toho vstupuju, Vladimíre. Ale ty už vyhozenej jsi.
- VLADIMÍR Jsem? Už jsem? Jaktože jsem? Vždyť ani ještě nezačalo disciplinární řízení...
- DĚKAN Jsi. A já s tebou, kamaráde. Rektor mě odvolal.
- VLADIMÍR Cože?
- DĚKAN Tady to máš černý na bílým.
- VLADIMÍR Jak je to možný? To přece...
- DĚKAN Ty končíš na hodinu. Já mám velkoryse pár dnů čas, abych se jim k tomu vyjádřil... Ale věc je vcelku jasná už teď.
- VLADIMÍR Ale jakto? Co se stalo?
- DĚKAN Asi jsi ještě neviděl poslední rozhovor na DVTV... Je to rozhovor s Jirmanem.
- VLADIMÍR Co?!
- DĚKAN No jo no. Pusť si to, já už se na to znovu koukat nebudu. Každopádně ty jsi šovinistický prase, Magda je homofobní intrikánka, která tě chrání, protože jste bývalí manželé, a já to celé kryju. A šikanujeme tady kromě studentů i některé pedagogy, kteří by chtěli s problémy na škole něco dělat.
- VLADIMÍR Karel...

DĚKAN No jasňačka... Jirman nahrál kus toho našeho setkání a velmi chytře to stříhnul tak, aby to vypadalo, jakože jim dáváme sodu. Navíc mají nějaký dotazník, kam studenti napsali doopravdy vážné věci, o kterém jsem ale já nic nevěděl, takže jsem s tím nemohl nic dělat. Prostě skvělá práce.

VLADIMÍR Kdy to vysílali?

DĚKAN V sobotu večer. Jenom za neděli to mělo třicet tisíc zhlídnutí... Rektor svolal krizovou schůzi. Večer jde do televize, chce jim tam přinést tvoji hlavu pěkně zčerstva... Hasí, co se dá, to je pochopitelný...

VLADIMÍR A Magda...

DĚKAN Magda jde samozřejmě taky...

(Vladimír vyjde z děkanovy kanceláře a srazí se s Říčánem.)

ŘÍČAN Vlád'o, všude tě hledám. Prý nebereš telefon, tak volali na katedru...

VLADIMÍR Jo, to je mi jasný, že volali... Telefon teď asi hodím do Vltavy.

ŘÍČAN Co? To ho radši prodej, ne. Vlád'o, počkej... tvůj táta ráno umřel.

XV.

Aneta na záchodcích. Zvoní jí telefon, cinkají zprávy. Aneta po chvíli telefon buď vypne, nebo spláchne. Třese se. Vpadne Majerová, Anety si nevšimla.

MAJEROVÁ Dohajzlu! K čemu to všechno je? Tenhle ledový odstup... Tahle prázdnota. Největší vítězství, jakého může dneska žena dosáhnout... *(všimne si Anety.)* Myslela jsem, že tady budu sama...

ANETA Sem chodí kouřit každěj...

MAJEROVÁ Aha. Chodím sem na čerstvej vzduch. Nesnáším ty zahulený ateliéry... Nemáte cigaretu?

ANETA Myslela jsem, že nekouříte.

MAJEROVÁ Kouření nesnáším. Nekouřím už třicet let. Ale dneska bych si jednu dala...

(Aneta vytáhne balíček tabáku a papírky, natáhne ruku před sebe, prsty se jí chvějí.)

ANETA Mám ráda vaše přednášky. Chtěla jsem vám to říct už dávno. Holič holí všechny, kdo se neholí sami...

MAJEROVÁ Lepší je určit na začátku nějakou množinu. Je vesnice a v té vesnici žije holič. Holič holí jedině a pouze ty muže z vesnice, kteří se neholí sami...

ANETA Já to vím.

Majerová To je dobře.

ANETA Ne, myslela jsem... Víím jaké je to řešení.

MAJEROVÁ Povídejte!

ANETA Holič neexistuje. Jakmile se člověk začne ptát, jestli se holič holí sám, přestane holič existovat. Nemůže se holit sám, protože holič holí jenom a pouze ty, kdo se neholí sami. Ale pokud se neholí sám, pak ho, podle toho výroku, musí holit holič, takže zase on sám! To ale logicky může provést jedině tak, že oholí sám sebe, jenže tím pádem přestane být holič, protože ten neholí ty, kdo se holí sami. Žádný takový holič není. Neexistuje.

MAJEROVÁ Výborně! Zajímavé na tom je, že pokud neexistuje holič, neexistuje ani vesnice. Jak může být vesnice, ve které bydlí neexistující holič? A všichni muži z té vesnice, co je neexistující holič holí? Ti logicky taky neexistují. A za tou vesnicí není už vůbec nic. Celé se to sežere zevnitř ... A je to nakonec dobře.

ANETA To je fajn. Ten holič se mi líbí. Já se někdy ráno probudím a říkám si, co když vůbec nejsem? Co když jsem taky jenom paradox? A tak se kouknu do zrcadla a jo, je to tam... Paradox. Utekla jsem před kariérou k umění, abych všem dokázala, že nebudu jak ta fighterka, co bije druhou ženu v ringu, kterej postavili chlapi, a ještě se u toho tváří jako že je emancipovaná. Taky jsem si chtěla dokázat, že mám talent. A nakonec jsem tady přestala existovat úplně. Jak ten holič.

MAJEROVÁ Podle mě existujete docela dost. Vaši přátelé za vás právě teď demonstrují před školou.

ANETA Tak to teda ne. Oni demonstrují za sebe. Nedovedete si představit... Celý den mi zvoní telefon. Moje prsa se promítají na všech zpravodajských webech. Chodí mi oplzlé zprávy. A moji přátelé! Prej mám bejt ráda, že ten dokument budou promítat v Jihlavě na zahajovacím večeru. Ale to já jsem nechtěla... *(má na krajíčku)*

MAJEROVÁ Aneto, to je mi...

ANETA Seru na to! Seru na vás! Seru na tuhle školu! Umění mě nezajímá. Nikdy mě nezajímalo, celý je to omyl. Půjdu studovat něco úplně jiného, tohle nemám zapotřebí. *(Aneta se rozeštká. Majerová se ji pokusí nesměle obejmout a utěšit.)* Nesahejte na mě.

MAJEROVÁ Aneto, rozumím, že jste se dostala do složité situace, ale nevzdávejte to. Naopak: když tu zůstanete, můžete ještě hodně získat. Jste silná, talentovaná žena, tak to nevzdávejte, vy to musíte vydržet! Nejen že existujete, ale máte možnost něco dokázat.

ANETA Jak to myslíte?

MAJEROVÁ Musíte se z toho vymanit. Musíte být svobodná, nezávislá. Ať to stojí, co to stojí. Víte, existuje ještě jedno řešení toho paradoxu... Řešení, díky kterému začne ta vesnice zase existovat. Holič je žena.

ANETA To by mě nenapadlo.

MAJEROVÁ Nikoho to nikdy nenapadlo, Aneto. To je právě ono. Vy to teď vydržíte. A až to celé opadne, tak budete mnohem silnější a zkušenější. Brzy dostanete skvělou příležitost. Budete dělat supr umění a nebudete boxovat v žádném ringu. Ano? Tak utíkejte.

(Aneta odchází)

Právě lžu, říká lhář, který vždycky lže, holič holí holiče, kterého holit nesmí.

XIV.

Večírek. V projekci: Milada na pódiu u DJ s mikrofonem.

MILADA Chtěla bych naposledy poděkovat všem, kdo se dnes zúčastnili našeho protestu. My se umlčet nenecháme!

(připotáci se Vladimír – do projekce i na scénu, kde je sám. Co se děje v projekci, děje se i na scéně, tam je ale Vladimír sám.)

VLADIMÍR Správně! Správně Milado! *(vezme jí mikrofon)*

MILADA Vy jste se zbláznil!

VLADIMÍR Já vám chci taky něco říct! Je třeba říci pravdu. Nesmíme mlčet. Ano, díky za pozornost, je to důležité. Takže podle vás vám tahleta svoboda projevu dává důvod zlikvidovat nevinného muže. OK. OK, každéj má dneska právo na názor. Ale když říkáte A, je fér taky říct B. A to B je, že studujete tuhle školu jenom proto, že banda bílej heteráčů po generace dřela, abyste ji mohly studovat a mohly u toho valit sentence o mystický síle vašeho posvátného cyklu. Jste dezinformátorky! Ty vaše dokumenty o poštěvácích a strijích... K hovnu! A ještě tomu říkáte silná výpověď?... Já jsem v prváku tyvole odjel točit do Arménie Gruzínce, kteří utíkali z Abcházie, chápete? Smrt v očích, hlad, nemoci... to je výpověď. Vy jste jenom dezinformátorky. Ale já vám ještě řeknu, proč to tak je:

Přátelé! V slabinách ženy leží děloha, ženský orgán, který velmi připomíná zvíře. Jedním slovem: je to zcela pomatený, nevyzpytatelný orgán... Obecně lze dělohu popsat jako zvíře ve zvířeti... Žena, to zvíře lidského rodu, je jí vydána zcela na pospas. Děloha je zoufalá, pokud se nemůže spojit s mužem, pojmout v sebe tvořivou, blahodárnou a rozumovou sílu mužského orgánu a zplodit tak děti. Žena je pak také obvykle vzpurná, panovačná, svárlivá, úskočná, uchyluje se k pomluvám a i jinak muži škodí.

Tak je to! Víc není třeba dodávat. To musím uznat, i přesto že jsem feministka. Copak jste někdy viděly chlapa, kterej by si natáčel svý péro a skládal o něm dvacetiminutový básně o jeho skrytý mužský síle? Ale možná

máte pravdu, možná je tohle doopravdy ta nová vlna dneška. Tohle je můj penis. A já jsem hrdej, že jsem chlap!

(celá scéna je podkreslena hudbou, která postupně graduje. Střih. Ocitáme se opět na večírku, na jiném místě. Flossmann s Jirmanem spolu odcházejí na toaletu, kde se nejprve líbají. Po chvíli si to Jirman rozmyslí, ale Flossmann mu nedovolí odejít. Flossmann Jirmana znásilní.)

XVI.

Uplynula nějaká doba. Zasedá kolegium děkana v novém složení. Chybí zde Vladimír, Adamová. Jinak jako původně: Flossmann, Majerová, bývalý Děkan, Řičan a opět jsou přítomni studenti: Milada, Jirman.

MAJEROVÁ Byl to náročný semestr, na tom se asi shodneme... Chtěla bych vám všem poděkovat za vaši výbornou práci. Věřím, že do příštího akademického roku vstoupíme už pokud možno normálně. Ohledně agendy je myslím vše vyřešeno, zbývají nám už jenom dva podněty. Předávám tedy slovo zodpovědným osobám. Pane kolego, prosím.

FLOSSMAN Děkuji paní děkanko. Takže, já jsem tady připravil podklady k výběrovému řízení na post fakultní ombudsmanky. *(nechává kolovat složku, všichni do ní postupně nahlížeji)*. Po uplynulých událostech se asi jednoznačně shodneme, že to je jednak funkce, bez které se jako moderní transparentní instituce nemůžeme obejít, navíc jde z naší strany o pozitivní gesto vůči našim studentům, jejichž výhrady vyjádřené na nedávných protestech, které skončily politováníhodným incidentem s dnes již bývalým pedagogem fakulty Vladimírem Zachem, vnímáme a hodláme se jimi seriózně zabývat. Zřízení postu ombudsmanky lze brát jako první krok na cestě, kterou jsme se zavázali jakožto nové vedení školy plnit. Ombudsmanka bude fungovat jako poradní orgán děkanky a proděkana, bude si udržovat nezávislé postavení vůči strukturám fakulty a bude tak vytvářet bezpečné a spravedlivé studijní a pracovní prostředí. Studentky a studenti, ale také zaměstnankyně a zaměstnanci se na ni budou moci důvěrně obracet o pomoc v případě, že mají pocit, že jsou diskriminováni, že jsou vystaveni nevhodnému chování, sexismu, šikaně, bossingu, jakýmkoliv projevům neférového nebo ponižujícího jednání jakékoliv osoby. Bude fungovat jako mediátor sporů na akademické půdě a svým působením by měla přispívat ke spravedlivé, demokratické a přátelské atmosféře na naší fakultě. Pokud nemáte k návrhu nebo metodice výběrového řízení žádné připomínky, myslím, že můžeme celou věc zveřejnit.

MAJEROVÁ Někdo nějaké připomínky?

MILADA Pokud bude ombudsmanka poradní orgán, jaký bude mít skutečný vliv?

JIRMAN Studentský senát s návrhem souhlasí a podporuje ho. Tady je vyjádření.

MAJEROVÁ Výborně! Děkuji, Jane. Ještě někdo něco? Ne? Tak skvělé. Můžeme to zveřejnit.

FLOSSMAN Myslím, že by bylo dobré zveřejnit i to vyjádření senátu Jane. Formuloval jste ho vy, že?

JIRMAN Ano.

MAJEROVÁ Je tady ještě návrh na podpoření studentského filmu, který by se věnoval událostem poslední doby...

FLOSSMAN Ježíšikriste...

MILADA Ano. Jsem si jistá, že takový film vznikne, ať už o to budete stát nebo ne. A myslím, že by bylo dobré takový film podpořit. A nemyslím pár stovek na zvukaře, ale zaštitit ho veřejně a otevřeně o něj stát. Tvůrcům taková záštita hodně usnadní třeba sběr výpovědí z řad pedagogů.

MAJEROVÁ A kdo by takový film měl točit, Milado?

MILADA Nemělo by to jednoho tvůrce. Už jsem oslovila několik lidí napříč ročníky.

JIRMAN *(Miladě)* Fakt si myslíš, že něco takového můžeš dělat ty? *(Ostatním)* Promiňte, ale já proti tomu protestuji, aby se takovým způsobem podpořil film, který bude točit Milada Janů. Nepřijde mi to vhodné.

MAJEROVÁ Proč si to myslíte, Jane?

JIRMAN Milada není dost citlivá, aby mohla točit o tak choulostivém tématu.

MAJEROVÁ Souhlasím s vámi Jane. Nejlepší bude, když film natočí Aneta Tesařová, jí se to koneckonců týká nejvíc, navíc získala značné renomé. Nějaké otázky? Můžeme tedy přejít ke třetímu návrhu, *(k Říčanovi)* pane proděkane, prosím stručně.

MILADA To je neuvěřitelný.

ŘÍČAN Díky Líbo... Chci říct paní děkanku, děkuju moc. Tak trvalo to, ale snad bude konečně učiněno spravedlnosti za dost, jak se říká, že jo, no...
(odkašle si) Snažím se tady marně upozornit na problém - urgentní problém! – kterej zásadně znemožňuje normální, důstojný fungování vyučujících na týchle škole... Pokoušel jsem se na to upozornit několikrát, ale jediný, čemu čelím - ignorance. Sprostá ignorance!

EX-DĚKAN Oldřich má pravdu. Je to problém. Přidávám se k jeho stížnosti. Je to únavné a nikomu se nechce věc řešit...

MAJEROVÁ Dobře pánové, co je podstatou toho problému. Ale pojďme to vzít stručně, už nás tlačí čas!

ŘÍČAN Co je podstatou problému? Podstatou, vážení, je fatálně ucpanej kantorskej hajzlik na druhým patře. To je podstatou problému! Dva měsíce! Dva měsíce a nikdo s tím nehodlá nic dělat – a my tady s Pavlem abysme chodili na studentský záchody... No řekněte mi, je tohle důstojný? Já mám profesuru Líbo, nemusím to doufám připomínat, profesuru! A tady Pavel tohle... že jo!

EX-DĚKAN Ehm. Magistr... Ph.D. To sem neplet'me.

ŘÍČAN Magistr? Ty seš, děkane, jenom magistr? Jak je tohle možný?

EX-DĚKAN A Ph.D. Ehm...

ŘÍČAN Tak dobře, Pavel by možná moh klidně chodit na studentský, ale já? Prosimtě Líbo, no řekni, je tohle důstojný?

MAJEROVÁ To rozhodně není, Oldřichu. Budeme se tím zabývat. Máš moje slovo!

ŘÍČAN Líbo, to mi říkaj všichni! Údržbář, vrátnej, uklízečky... Jsem jim pro smích... Od tebe jsem to vážně ale nečekal, tohle...

MAJEROVÁ Budeme to řešit, Oldřichu. Co kafe, dobrý?

ŘÍČAN Jó, ta mašina jede výborně, vo tom žádná.

MAJEROVÁ Tak si prosimtě dej kafe a věř mi, podíváme se na to!

MAJEROVÁ

Přátelé, ještě jednou díky za společné úsilí v tomhle školním roce. Uvidíme se večer! Nemusím připomínat, že dnes je tradiční klauzurní večírek, tak si ho pořádně užijte... Ale akce probíhá na půdě školy, takže jestli se tam někdo opije tak, že si nebude pamatovat, co kde říká, bude se mi zodpovídat. Soukromé je politické! Je to doufám jasné. Důstojně reprezentujte školu.

(všichni odešli. Majerová si balí věci. Zazvoní jí telefon – volá Vladimír. Majerová váhá, jestli to má zvednout, ale nechá to zvonit. Ozve se hlasová schránka.)

VLADIMÍR

Čau, to jsem já. Volal jsem ti – párkrát. Zavolej – zavolej mi, až budeš mít chvíli. Věřila bys tomu, že slepičí hřebínky jsou úplně horký? - Fakt. Neuvěříš, dokud si nesáhneš. *(Majerová se zatváří znechuceně)* Taky mi to nejdřív přišlo nechutný. Hlavně jsem tomu teda nemoh uvěřit. Ale nechutný to bylo taky. Myslím ty slepice. Kuřata. Tydle brojleři... *(náhle se směje)* Neuvěřitelný, že to udělal. Odkázal mi slepičárnu. Chápeš to? Padesát tisíc. Padesát tisíc slepic. Mně! Asi se v něm na smrtelný posteli ozval nějaký sedláckej pud, nebo co. Postav dům, zasad' strom. Tyhle kraviny... No jo, jsem jeho jedinej syn... Byl jsem. Jsem. On už není... Promiň... Jsem to zmotal... Promiň. Přijedeš za mnou někdy, Libuše? Přijed' za mnou, Líbo. Fakt. Myslím, že jsem asi konečně šťastnej... *(evidentně k někomu jinému, zařve:)* Říkal jsem, že teď budu telefonovat, tak mě kurva chvíli nech! *(zpátky k Miladě)* Promiň, to byla... no to je jedno. Někdy bych to tady nejradši celý prodal... ale... ale neumíš si představit, jak hodný lidi tu jsou. Některý brečeli, když mě viděli... A najednou mi došlo, že měli otce rádi. Jeho! Chápeš to? Tu obludu měl někdo rád... Jedna taková babka na mě tak smutně koukala, že jsem se z toho nakonec rozbřečel taky a oni mě najednou obstoupili, takhle dokola, objali mě, poplácávali po zádech. Dost žes přišel domů, říká — *(záznamník se přerušuje)*

MAJEROVÁ

No tak vidíš, tak se ti ten sen nakonec splnil. Seš sedlák.

KONEC